

PLEITNOTITIES

Gerechtshof Den Haag

Inzake: Blommestijn / Openbaar Ministerie

Zitting: 13 april 2026

Ressortsnummer: 22-004205-24

Raadsman: Dr. mr. H. Külcü

Edelgrootachtbaar College,

Aan cliënte is, kortgezegd, tenlastegelegd,

onder feit 1, in het kort gezegd en wezenlijk, dat zij zich in het openbaar bij geschrift

opzettelijk beledigend heeft uitgelaten over een groep mensen,

te weten mensen met een zwarte huidskleur, wegens hun ras,

door via haar Twitteraccount de volgende tekst te delen:

*“Weer een blanke man op straat in elkaar getrapt door een groep **negroïde primaten**. Hoe veel weerloze blanken moeten nog slachtoffer worden? Talloze waarschijnlijk: de open grenzen-elite importeert **dit volk met bosjes, met alle gevolgen van dien**” ...*

Onder feit 2, primair, in het kort gezegd en wezenlijk, dat zij opzettelijk de eer en goede naam van S.F.J. Smeets heeft aangerand, door tenlastelegging van een bepaald feit,

met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven,

door middel van geschriften verspreid, door via haar Twitteraccount de volgende tekst te delen:

*“Vandaag is er een voorwaardelijke straf uitgesproken door de Rechtbank Rotterdam omdat @Smeetslaw **“Kleuterneuker”** werd genoemd op Twitter. In onze tijd wordt het benoemen van **de waarheid** gestraft en rent het systeem alleen voor je als je lid bent van D66. Typisch.”...*

Subsidiair, een eenvoudige belediging.

Ik zal u vragen, cliënte, voor beide feiten vrij te spreken wegens het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs.

De culturele setting

Wij leven in een sterk gepolariseerd maatschappelijk landschap. Er woedt een cultuuroorlog tussen de twee democratische waarden van de Vrijheid en de Gelijkheid. Dus tussen mensen die de Vrijheid (liberalen en conservatieven) benadrukken en personen die de Gelijkheid (egalitaristen/progressieven) fundamenteler achten.

We weten sinds Plato en ook Tocqueville dat die twee waarden stevig op gespannen voet kunnen staan met elkaar.

Meer Gelijkheid betekent minder vrijheid. Want het betekent meer handhaving van de gelijkheid in denken (consensus, correctheid, maatschappelijke opvattingen), uiten, handelen en waarderen. Dit gebeurt dan onder andere door onwelgevallige en kritische waarderingen te vlog als haat, belediging of desinformatie te kwalificeren. Gelijkheid handhaven op het gebied van het woord leidt zo tot inzet van het strafrecht. Dit middel is de laatste jaren vaker ingezet door het OM om mensen van een kritisch-rechtse signatuur te vervolgen voor hun uitingen.

Meer Vrijheid betekent minder gelijkheid (afgedwongen consensus). Dus meer ruimte voor verschillen in waardering van ideeën, gedragingen, waarden en culturen. Het betekent ook meer ruimte om ideeën en inzichten op elkaar te laten botsen zodat standpunten op een hoger niveau kunnen ontstaan met meer nuance (dialectiek) en burgers zelf hun oordeel kunnen vormen.

Gelijkheid is voor linksgeoriënteerde personen de fundamentele waarde. Vanuit dat perspectief zijn mensen en hun verschillende opvattingen, culturen, gewoonten en waarden in beginsel gelijkwaardig. Onderscheid maken tussen culturen en groepen wordt in dit licht alras verdacht van racisme en discriminatie. Racisme en discriminatie zijn vormen van *onterecht* onderscheid maken. Daarom gaat het tegenwoordig in het debat ook vaak over discriminatie (op grond van ras, geslacht, sekse, geaardheid, religie) en de vraag of verwijtende claims hieromtrent juist of onjuist zijn.

Ongelijkheden, kritiek en onderscheid in waardering van ideeën, waarden, gewoonten en dienovereenkomstige gedragingen van groepen en culturen ligt gevoelig. Vooral zodra bepaalde groepen die bekritiseerd worden ook accidenteel een bepaalde kleur of fysiek kenmerk

hebben. Dan gaan bij ons democraten alle alarmbellen af, zelfs als de huidskleur of de raciale kenmerken slechts een correlaat zijn en dus niet als causale oorzaak worden geopperd.

Ware tolerantie betekent voor gelijkheidsstrevers een houding die maakt dat ideeën en opvattingen, die kunnen kwetsen, vooral als het om minderheden gaat, beter niet geuit kunnen worden teneinde het samenleven en het respect voor eenieder (waaronder de eer en goede naam) te borgen.

Voor de niet-progressieven, oftewel de rechtsgeoriënteerden, is de Vrijheid daarentegen de meest fundamentele waarde. Uitgangspunt is dat niet alle ideeën en culturen gelijk zijn, bezien vanuit de Verlichtingsidealen en de universele mensenrechten. Een zeer brede ruimte van vrijheid om te denken en spreken is derhalve cruciaal, ook met stijlfiguren als ironie, satire, overdrijving en het overdrachtelijke om het debat daaromtrent aan te kunnen gaan.

Er dient voor gewaakt te worden dat belichtingen niet vanuit overhaaste beschietingen van racisme of discriminatie beperkt worden. Dat is cruciaal voor een gezonde democratie.

De vrijheidslievenden waken daarom alert en kritisch over de grenzen van de uitingsvrijheid. Dit doen ze door onder andere het parlement en de rechtspraak scherp in de gaten te houden en zo nodig te bekritisieren in het publieke domein.

Het moge duidelijk zijn dat cliënte tot de vrijheidslievenden behoort. En dat zij als gepromoveerde juriste op het gebied van de vrijheid van meningsuiting en als kritische *public watchdog* met meer dan 150.000 volgers op X, bijna 75.000 volgers op Instagram, naast het wekelijks commentaar leveren op televisie, het parlement en de rechtspraak scherp in de gaten houdt.

We zien nu dat zij wordt vervolgd voor tweets waarin zij opkomt voor die vrijheidsruimte.

Ware tolerantie betekent in deze liberale-verlichtings-opvatting een houding die stekende, afwijkende en anders waarderende uitingen, heterogene ideeën en opvattingen verdraagt vanwege het prevaleren van het maatschappelijk belang van een breed forum waarin ideeën die qua inhoud en vorm verschillen uitgewisseld kunnen worden. Ondanks dat collateraal emoties geraakt worden en mensen zich gekwetst of beledigd kunnen voelen. Dit omdat de belangrijkste onderwerpen en waarden omgordt zijn door emoties. Belangrijke ideeën en oordelen

veranderen daarom vaak ook pas nadat eerst emoties zijn geraakt en mensen zich eerst gekwetst of geïrriteerd hebben gevoeld.

Dit liberale begrip van tolerantie staat onder druk. Reden is dat het beschermen van gevoeligheden thans institutioneel vaak zwaarder weegt dan het vrije publieke speelveld. Dit betekent dat de vrijheid van meningsuiting onder druk staat door fenomenen als politieke correctheid, cancelcultuur, onterechte en overhaaste kwalificaties van racisme, discriminatie, fascisme, nazisme, misinformatie en desinformatie.

Mede door een bezorgde houding verstaan gelijkheidsstrevers de vrijheidslievenden -veelal onbewust vanuit preconcepties, zorgen en overeenkomstige emoties/irritaties/grondintuïties- verkeerd. Dit zorgt er bijvoorbeeld voor dat woorden te letterlijk worden genomen of er (onbedoelde) kwalijke bedoelingen en motieven in worden lezen.

Dit is vergelijkbaar met iemand die vanuit de angst een gewelddadige ex tegen te komen, in wat contouren in de menigte al snel die ex meent te kunnen ontwaren.

Naar mijn oordeel is dit de rechtbank in eerste aanleg overkomen.

In dit licht plaatsen de vrijheidslievenden ook de eigentijdse aanvallen op omroepen, politieke partijen, politici en opiniemakers van rechtse (lees klassiek-liberale en conservatieve) signatuur. De overtuiging aan deze zijde is steeds meer dat er een institutioneel probleem is, niet alleen in de media, maar ook in het juridisch apparaat en de rechterlijke macht. Deze instituten hebben een progressief gekleurde bias en zijn zich onvoldoende bewust van de (kwalijke) gevolgen hiervan. Dit komt vooral onbewust tot uitdrukking in beslissingen tot vervolging, bij het inkleuren van motieven en het aannemen van wat de feiten en omstandigheden zijn in de gerechtelijke uitspraken.

Deze claims geven in elk geval te denken als we zien dat vooral mensen van rechtse signatuur worden vervolgd voor uitingen. En als we bijvoorbeeld kijken naar de gebrekkige onderbouwing bij de veroordeling van cliënte in eerste aanleg door de rechtbank.

Deze geschetste culturele en maatschappelijke context komt in de onderhavige zaak onder andere tot uitdrukking in de wil van cliënte om de grenzen van de uitingsvrijheid breed te houden met betrekking tot gevoelige thema's zoals die van massa-immigratie en het meten met twee maten in de rechtspleging (D66 rechtspraak/rechtspleging).

Het juridische kader bij uitingsvrijheid

Waar liggen de grenzen van de uitingsvrijheid? De grenzen tussen de vrijheid van spreken en het recht om niet beledigd te worden (als individu of groep) verschuiven naar gelang een aantal factoren. Het EHRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens) vat dit in de gids tot artikel 10 EVRM als volgt goed samen:

“In its interpretation of Article 10 of the Convention, the Court has held that “freedom of expression constitutes one of the essential foundations of [democratic] society, one of the basic conditions for its progress and for the development of every man” (Handyside v. the United Kingdom, § 49).

*The Court has emphasised on several occasions the importance of this Article, which is applicable not only to “information” or “ideas” that are favourably received or regarded as inoffensive or as a matter of indifference, but also to **those that offend, shock or disturb; such are the demands of that pluralism, tolerance and broadmindedness without which there is no “democratic society”** (Handyside v. the United Kingdom, § 49; Observer and Guardian v. the United Kingdom, § 59).*

*As set forth in Article 10, freedom of expression is subject **to exceptions**, which must, however, **be construed strictly, and the need for any restrictions must be established convincingly** (Stollv. Switzerland ([GC], § 101, reiterated in Morice v. France ([GC], § 124) and Pentikäinen v. Finland.”*

*These positive obligations imply, among other things, that the States are required to establish an effective mechanism for the protection of authors and journalists in order **to create a favourable environment** for participation in public debate of all those concerned, enabling them to express their opinions and **ideas without fear**, even if they run counter to those defended by the official authorities or by a **significant part of public opinion, or even if they are***

irritating or shocking to the latter (*Dink v. Turkey*, § 137; *Khadija Ismayilova v. Azerbaijan*, § 158).¹

We zullen straks zien dat de rechtbank die gehele laatste alinea over het hoofd lijkt te hebben gezien.

Meerdere factoren zijn hierbij relevant volgens het EHRM en dienen betrokken te worden in de afweging. Factoren als: was de uitlating onderdeel van een publiek debat of van het aanzwengelen daarvan? Wat is de positie van de aangever, is dit een publiek figuur en is er bij kritiek op hem sprake van een algemeen belang? Is degene die zich uitlaat een journalist of *public watchdog*? Wat is de aard van het medium waarin de uitlating is gedaan?

De grenzen van de uitingsvrijheid verschuiven in iedere casus naargelang zulke factoren, maar steeds geldt dat er slechts weinig ruimte is voor inmenging. Een eventuele inmenging dient dan ook zeer gedegen en overtuigend onderbouwd te zijn.

Gelukkig is de kernboodschap van het EHRM duidelijk. Wanneer het gaat om een *public watchdog* en kritiek op maatschappelijke en politieke toestanden of rechterlijke uitspraken, dan zijn die uitingsgrenzen zeer ruim en is de drempel om in te grijpen extreem hoog.

Cliënte voldoet evident aan de criteria van een *public watchdog*. Want het EHRM zegt daar het volgende over:

*“Equally, academic researchers and authors of literature on matters of public concern also enjoy a high level of protection. The Court has further noted that, given the important role played by the Internet in enhancing the public’s access to news and facilitating the dissemination of information, the function of bloggers and popular users of the social media may be also assimilated to that of “public watchdogs” in so far as the protection afforded by Article 10 is concerned (Magyar Helsinki Bizottság v. Hungary [GC], § 168).”*²

De Nederlandse rechter dient het kader van het EHRM inzake artikel 10 EVRM rechtstreeks toe te passen. De Hoge Raad doet dit vanuit een eigen ontwikkeld kader van een drietrappstoets

¹ <https://rm.coe.int/guide-on-article-10-freedom-of-expression-eng/native/1680ad61d6> Guide on Article 10 - Freedom of expression - ENG., p. 11

² Guide on Article 10 - Freedom of expression - ENG., p. 54, punt 302

waarmee bepaald wordt of een uitlating een strafrechtelijke belediging constitueert.³ Met name in het kader van de tweede en derde vraag spelen de factoren die het EHRM relevant vindt en de overige voorwaarden van artikel 10 EVRM een zwaarwegende rol.

Een uitingsbeperking is daarom alleen mogelijk indien deze bij wet is geregeld en een legitiem doel dient. Nog interessanter is de voorwaarde dat een beperking van de uitingsvrijheid **noodzakelijk** dient te zijn in een democratische samenleving. Die noodzaak wordt met veel terughoudendheid bekeken, zo hebben we gezien.

Wat zijn de drie vragen die de Hoge Raad hanteert?

(1) Er dient gekeken te worden naar de vraag of de uiting **op zichzelf beledigend** is voor het individu of de groep.

(2) Voorts dient gekeken te worden naar **de context** van de uiting. De context kan het beledigend karakter wegnemen of alsnog creëren. In het algemeen is een bijdrage aan het publieke debat een reden om het wegnemen ervan aan te nemen; **uitlatingen die kwetsen, shockeren of verontrusten** zijn volgens het EHRM daarom niet zonder meer (strafrechtelijk) beledigend.⁴ De vorm, scherpe en **felle bewoordingen of een scherpe toon** genieten ook bescherming binnen het publieke debat. Voldoende voor bescherming is als de uitlating een aanzet doet tot een publiek debat. Een poging daartoe, die om welke reden dan ook niet slaagt, valt dus ook onder de bescherming. Dit laatste is iets dat de rechtbank heeft miskend.

Meer specifiek over de kritiek van een *public watchdog* op de rechtspleging en rechterlijke uitspraken (feit 2), zegt het EHRM dat vooral bij dit soort onderwerpen die van maatschappelijke aard zijn, een *public watchdog* zich zeer kritisch mag uitlaten. De drempel voor inmenging ligt erg hoog:

*“Questions concerning **the functioning of the justice system**, an institution that is essential for any democratic society, fall within the public interest (*Morice v. France* [GC], § 128; *July and SARL Libération v. France*, § 67), thus **calling for a high level of protection** of freedom of expression, with a particularly **narrow margin of appreciation** accordingly being afforded to the authorities (*Morice v. France* [GC], §§ 125 and 153; *July and SARL Libération v. France*, § 67)....A degree of hostility (*E.K. v. Turkey*, §§ 79-80) and the **potential seriousness of certain***

³ HR 5 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1702; HR 6 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1036; HR 18 oktober 2022, ECLI:NL:HR:2022:1468

⁴ HR 18 oktober 2022, ECLI:NL:HR:2022:1468

*remarks do not obviate the right to a high level of protection, given the existence of a matter of public interest (Paturel v. France, § 42).*⁵

Als het gaat om (feit 1) de uitingsvrijheid van een parlementariër, dan zegt het EHRM dat deze een zeer ruim recht heeft om zaken te benoemen, beslist wanneer deze tot de oppositie behoort en controversiële standpunten inneemt:

“Freedom of expression is particularly important for political parties and their active members, and interference with the freedom of expression of politicians, especially where they are members of an opposition party, calls for the closest scrutiny on the Court’s part. The limits of permissible criticism are wider with regard to the Government than in relation to a private citizen, or even a politician (Faruk Temel v. Turkey, § 55; Incal v. Turkey, § 54; Han v. Turkey, § 29; Yalçiner v. Turkey, § 43).

According to the Court, in a democratic society based on the rule of law, political ideas which challenge the existing order and whose realisation is advocated by peaceful means must be afforded a proper opportunity of expression (Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası v. Turkey, § 70).”⁶

In onze zaak betreft het een combinatie van de bescherming van de ruime uitingsvrijheid van een *public watchdog* die zich hard maakt, in het ene geval (feit 1) voor de ruime uitingsvrijheid van een parlementariër in het immigratiedebat, en in het ander geval (feit 2) voor de uitingsvrijheid van een lokale politicus en kritische burger, die beperkt worden door strafrechtelijk ingrijpen in een schijnbaar gepolitiseerde rechtspleging (D66 rechtspleging).

Juist het meta-niveau van haar rol in deze en het kruisen van deze belangrijke sferen en onderwerpen van uitingsvrijheid (parlement en rechtspleging) maakt dat de bescherming die cliënte toekomt vanuit artikel 10 EVRM niet te overschatten groot is.

(3) Een laatste aspect dat door de Hoge Raad betrokken wordt is of de uiting **onnodig grievend** is. Woorden die op zichzelf beledigend zijn, die echter functioneel zijn onder de omstandigheid

⁵ Guide on Article 10 - Freedom of expression - ENG.pdf, p. 84, punt 488 en verder.

⁶ Guide on Article 10 - Freedom of expression - ENG.pdf, p. 82, punt 545-546.

van een bespreking van een maatschappelijk onderwerp zijn niet *onnodig* grievend. Ook hierbij wordt het criterium van de maatschappelijke noodzaak en de ‘*pressing social need*’ betrokken.

Er is dus zeer weinig ruimte om een *public watchdog* te vervolgen die kritiek uit op rechtspraak en maatschappelijke misstanden.⁷ Laat staan om een *public watchdog* die een gepromoveerde juriste is op het onderwerp van de uitingsvrijheid, die in haar gewraakte uitingen het beperken van de uitingsvrijheid bij anderen bekritiseert, te beperken.

Ook (feit 2) de waarheidswaarde van een uiting in het publieke domein door een *public watchdog* is een factor die betrokken dient te worden. Als een *public watchdog* maatschappijkritiek uit door een feit ten laste te leggen, dan brengt dit met zich mee dat de uitingsvrijheid niet beperkt mag worden. Zelfs als daarmee (terecht) de (goede) naam van een groep of individu wordt geraakt. Dit is in de onderhavige zaak relevant onder feit 2. De waarheidswaarde en het kader van maatschappijkritiek sluiten een veroordeling voor belediging of smaad uit zo lang de uiting een functie heeft in dat kader.

Een uitlating in een tweet, is gelet op de aard van het medium ook ‘van een zekere mate van overdrijving, scherpte en ridiculisering’, waardoor deze eveneens minder snel als beledigend mag worden opgevat.⁸

Wat voorts specifiek met betrekking tot (feit 1) het delict van de groepsbelediging van belang is, is dat kritiek ‘*op opvattingen die in die groep leven of op **het gedrag** van hen, die tot die groep behoren*’ buiten het bereik van de strafbepaling vallen. En dus niet gerechtvaardigd tot een beperking van de uitingsvrijheid kunnen leiden.

Kortom, een *public watchdog* die op het scherpst van de snede maatschappelijke onderwerpen wil aansnijden, daarbij in de taboesfeer getrokken onderwerpen als massamigratie en de kostprijs voor de autochtone bevolking bespreekbaar wil maken, daarbij de beperkingen op de uitingsvrijheid wil thematiseren, krijgt vanuit de aard van de materie en context dus zeer veel ruimte vanuit artikel 10 EVRM.

Autoriteiten dienen bij een *public watchdog* zeer terughoudend te zijn, ook bij het interpreteren van woorden. En te waken voor het inlezen van kwalijke betekenissen die in redelijkheid ook een andere betekenis kunnen dragen. Want de democratie zelf staat op het spel.

⁷ HR 16 december 2014, *NJ* 2015/108; HR 6 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1036

⁸ HR 29 november 2011, *NJ* 2012/37

Toepassing op feit 1

Het publieke debat en de omstandigheden m.b.t. feit 1

Op 5 mei 2023 deed zich op station Bijlmer Arena in Amsterdam een geweldsuitbarsting voor, waarbij exotisch gekleurde personen een blanke jongen het spoor op gooiden. U heeft de beelden vandaag gezien. De maatschappelijke ophef was groot. Er werd een link gelegd in de reacties, ook op X, tussen massamigratie en de kostprijs daarvan in de vorm van geweld voor de autochtone bevolking.

Cliënte gaf commentaar op 6 mei 2023 via Twitter: *“Demo op de Dam. Kabinetsleden die zich uitspreken tegen racisme. NPO-talkshows die vinden dat de strijd tegen discriminatie nog lang niet gestreden is. Oh wacht, toch niet, het slachtoffer is namelijk blank. En dan is alles geoorloofd.”*

Haar uitgangspunt als *public watchdog* bij deze maatschappijkritiek is en was dat, indien de verhoudingen omgekeerd waren, aangenomen zou worden dat het geweld een racistische dimensie heeft -zoals bij het incident in de VS bij de arrestatie van Floyd-. Die asymmetrie in benadering, die dubbele maatstaf, wenste zij ter discussie te stellen.

Op dinsdag 9 mei 2023 om 12:20 uur in de uitzending van *Ongehoord Nieuws* schenkt cliënte aandacht aan wat zich afspeelde tijdens die mishandeling. Zij zei daarover dat **“allochtone jongeren”** een aanval plegen op een blanke jongere en gaf daarbij aan dat als dit andersom zou zijn geweest al snel de kwalificatie ‘racisme’ zou zijn gevolgd. Het fragment werd op dinsdag 9 mei 2023 om 14:50 op het X-account van Ongehoord Nederland geplaatst met de tekst *“je mag het natuurlijk geen racisme noemen maar als dit andersom zou zijn, zou natuurlijk meteen de #racismekaart zijn getrokken”*.⁹

Dan vindt in de Tweede Kamer op 9 mei 2023 een parlementair debat plaats. Op 9 mei 2023 om 18:29 uur wordt door het X-account van FvD een fragment uit dit debat online geplaatst met de tekst *“#FvD-Tweede Kamerlid @GideonvMeijeren wordt het woord ontnomen.”*

⁹ <https://twitter.com/ongehoordnedtv/status/1655918043669708800>

Van Meijeren spreekt daarin over geweld van “*een grote zwerm **negroïde primaten die een weerloze blanke jongen totaal in elkaar trappen.***” Van Meijeren volhardt in zijn terminologie en geeft aan waarom het – gezien het zeer ernstige handelen van deze groep jongeren – wel degelijk gepast is ze op deze manier te omschrijven.¹⁰ De Kamervoorzitter volhardt eveneens en ontnemt hem in het parlement de vrijheid om in deze termen verder te spreken over dit incident.

Vervolgens zien we pas dat cliënte inhaakt op deze maatschappelijke en parlementaire gebeurtenis rondom de beperking van de uitingsvrijheid en specifiek de woordcombinatie “negroïde primaten”. Cliënte plaatst dan onder dit fragment van FvD per tweet de tekst:

*“De waarheid: een zwerm **negroïde primaten die een weerloze blanke jongen in elkaar trapt. Mag niet benoemd worden in onze “democratie”.**”*

De terminologie “negroïde primaten”, is dan vanwege het beperken van het vrije woord van een parlementariër onderdeel van het maatschappelijke debat. De discussie is of de woordkeuze terecht is beperkt. Cliënte komt op voor het recht om te spreken. Volgens haar gaat in de kern om *het gedrag* van de daders en is de kleur van de agressoren descriptief een bijkomstig gegeven.

Zij heeft Van Meijeren zo begrepen dat die specifieke groep in beeld wordt omschreven als negroïde primaten, teneinde hun primitief en gewelddadig optreden te benadrukken. Dat ze feitelijk ook negroïde zijn maakt dat de descriptie negroïde terecht is. Feiten moeten geuit kunnen worden. Als relschoppers Marokkaans, Turks, chinees of negroïde zijn, dan moet dat gezegd kunnen worden. Het ongemak in de traditionele media bij het benoemen van dit soort dingen is ook een terugkerend onderwerp bij haar. Vervolgens tweet ze:

*“Dat stelletje linkse deugmensen heeft kennelijk meer problemen met de term “negroïde primaten” van @GideonvMeijeren dan met het barbaarse **geweld** dat **deze negroïde primaten** uitoefenden op een weerloos blank slachtoffer vorige week. Tekenend voor het failliet van onze maatschappij”.*¹¹

¹⁰ <https://www.rtl.nl/nieuws/politiek/artikel/5383216/kamerlid-forum-voor-democratie-opnieuw-woord-ontnomen-tweede-kamer>

¹¹ <https://twitter.com/rblommestijn/status/1655985643447517187>

Let op, deze tweet maakt de referent van de woorden “negroïde primaten” in haar gebruik duidelijk. Het gaat specifiek om deze personen die barbaars geweld hebben uitgeoefend vorige week. Dit vormt een belangrijke indicator voor de strekking van de gewraakte tweet onder feit 1. Hiervan dient bij uw beslissing rekenschap te worden gegeven.

Op dat moment gaat het publieke debat dus over zowel het geweld bij Bijlmer Arena, over de uitingenvrijheid, de vraag naar een (on)gepaste omschrijving, als de vraag of het niet veel relevanter is het brute geweld te veroordelen dan te kissebissen over woorden.

Op 10 mei 2023 (een dag later) komen beelden online van een ander incident waarop te zien is dat een oudere, blanke man die zijn hond uitlaat, uit het niets wordt belaagd door drie personen met een donkere huidskleur. Dan gebruikt cliënte als vorm van kritiek en protest de gewraakte woorden van Van Meijeren in deze soortgelijke context. Dat is de gewraakte tweet 1:

*“Wéér een blanke man **in elkaar getrapt door een groep negroïde primaten**. Hoe veel weerloze blanken moeten nog slachtoffer worden? Talloze waarschijnlijk: de open grenzen-elite importeert **dit volk** met bosjes, met alle gevolgen van dien.”*

Ze refereert met het woord “wéér” terug naar het Bijlmerarena-incident waarover Van Meijeren destijds in het parlement sprak. Later op die avond van 10 mei 2023 tweet zij:

*“Iedereen die ik ken heeft zonder uitzondering voorbeelden waarbij hijzelf of anderen (seksueel) werden geïntimideerd, uitgescholden, in elkaar werden geslagen of zelfs nóg erger, door **negroïde primaten**. Maar kennelijk **mag dat niet benoemd worden** want dan ben je een “racist”.”*

De maatschappelijke discussie over massamigratie en de kostprijs daarvan voor de autochtone bevolking, geweld door migranten en de toegestane woorden om daders met een exotische kleur van buitensporig geweld te beschrijven, ging nog enkele dagen door.¹²

¹² <https://x.com/RadioGenoa/status/1792084839123841158> Het X-account @RadioGenoa met 1,1 miljoen volgers plaatste het filmpje van Amsterdam Arena op 19 mei 2024, waardoor de discussie zelfs een Europese dimensie kreeg.

Duiding door cliënte

Blommestijn geeft aan dat de descriptie “negroïde”, en de waardering “primaten” als primitief en gewelddadig gedrag, accuraat zijn.

Zij hanteerde zelf eerst andere, eigen termen, zoals ‘allochtone jongeren’.

De woorden van Gideon Van Meijeren in het parlement werden echter onderdeel van het maatschappelijk debat.

De frase “dit volk” in de tweet verwijst terug naar het antecedent in de tweet, namelijk onrechtmatig zwaar geweld uitoefenende negroïde personen die zij in navolging van Van Meijeren als “negroïde primaten” omschrijft vanwege hun primitief/brut gewelddadig gedrag.

Zij reageert in haar tweet, zegt ze, onmiskenbaar op de koppeling die is gelegd in het maatschappelijk debat tussen het geweld op beeld door agressoren met exotische *roots* en het levendige immigratiedebat. Dit om aan te kaarten dat het *mede* binnenhalen van onbeschaafde/primitief gedrag vertonende personen een maatschappelijk probleem is. Met de lading goede en gezonde appels worden ook altijd rotte appels ontvangen. De autochtone bevolking die immigranten ontvangen betalen daar een (kost)prijs voor. De discussie over of dit verstandig beleid is moet gevoerd kunnen worden, is haar visie.

Kern is dat het voor haar gaat om **het gedrag**, dus het geweld, zoals bijvoorbeeld de jongeren in beeld, niet om een hele categorie mensen met een negroïde kleur. De vraag is of het deel dat niet beschaafd is maatschappelijk gezien niet een te grote kostprijs oplevert, waardoor het grenzenbeleid dient te veranderen.

Rechtbank en OM

Op grond van deze tweet:

*“Wéér een blanke man **in elkaar getrapt door een groep negroïde primaten**. Hoe veel weerloze blanken moeten nog slachtoffer worden? Talloze waarschijnlijk: de open grenzen-elite importeert **dit volk** met bosjes, met alle gevolgen van dien.”*

wordt vervolgens door het OM en de rechtbank de conclusie getrokken dat er sprake is van groepsbelediging (*hate speech*).

Beide menen dat de woordcombinatie “negroïde primaten” enkel *zwarte agressieve apen* kan betekenen en zien er door de frase ‘dit volk’ een categorisch-racistische betekenis in.

De rechtbank vindt de betekenis op zich reeds beledigend. Het OM vindt dit niet zo lang daarmee wordt verwezen naar een selecte groep op grond van hun gedrag. Vandaar dat de overige tweets waarin cliënte ook spreekt over “negroïde primaten” niet strafbaar zouden zijn.

Het OM geeft bovendien aan dat de context evident die is van een maatschappelijke discussie. De rechtbank wil zelfs daar niet aan omdat de woorden tegen het maatschappelijke acceptabele in zouden gaan.

Het OM komt nog wel toe aan de derde vraag van de Hoge Raad aangaande of die woordcombinatie samen met de frase ‘dit volk’ functioneel grievend of onnodig grievend is. Er wordt geoordeeld dat de uitlating te grievend is omdat de woordcombinatie in samenhang met de terugverwijzende frase een racistisch karakter zouden hebben. Want de gehele groep zwarte mensen zou als agressieve apen worden bestempeld. Kernoverweging hierbij is voor het OM:

*“De tekst van de tweet kan niet anders begrepen worden dan dat **hoe meer mensen met een zwarte huidskleur zich in Nederland vestigen, hoe groter de kans is dat mensen met een witte huidskleur het slachtoffer worden van gewelddadig gedrag**... Verdachte maakt hier dus geen onderscheid op grond van gedrag, maar op grond van huidskleur, door **te impliceren dat personen met een zwarte huidskleur vaker agressief gedrag vertonen**... Het gedrag van individuele personen met een bepaalde huidskleur wordt daarbij zonder nadere onderbouwing*

gegeneraliseerd en aangewend om een hele groep met een soortgelijke huidskleur in een kwaad daglicht te plaatsen.”¹³

De rechtbank overweegt letterlijk het volgende:

*“Naar het oordeel van de rechtbank zijn de woorden "negroïde primaten" door de verdachte gebruikt om op een laatdunkende manier te spreken over negroïde mensen en **kan in de woordkeuze slechts de bedoeling worden gelezen om hen af te schilderen als agressieve apen.***

De verdachte heeft het anderzijds over "weerloze blanken" en "blanken" als "slachtoffer" van die agressie. De verdachte zet daarmee twee groepen mensen op basis van hun verschillende huidskleur tegenover elkaar, waarbij blanke mensen als slachtoffer van mensen met een donkere huidskleur worden neergezet.

*De verdachte treft daarmee de mensen die tot de laatste **groep behoren collectief** in wat voor die groep kenmerkend is, namelijk hun ras. Het gebruik van de woorden "dit volk", die verwijzen naar **een groep mensen met dezelfde raciale kenmerken**, laat daar geen twijfel over bestaan. De rechtbank oordeelt daarom dat de uitlating van de verdachte **op zichzelf als beledigend** kan worden ervaren voor een groep mensen wegens hun ras...”*

*“...Het zal in elk geval wel **moeten gaan om een inhoudelijke discussie waarin de maatschappelijk geaccepteerde grenzen niet worden overschreden.** De rechtbank stelt vast dat ten tijde van de gewraakte uitlating een maatschappelijk debat werd gevoerd over het migratiebeleid in Nederland. De verdediging heeft betoogd dat de verdachte met haar bericht op X hieraan als opiniemaker een bijdrage heeft willen leveren. **Uit niets blijkt echter dat de verdachte de bedoeling had om alleen het gedrag aan te kaarten.** Wel vestigde zij de **aandacht op de huidskleur van een groep mensen** ("negroïde primaten" en "dit volk"). **Niet valt daarom in te zien dat de uitlating op enige wijze inhoudelijk heeft bijgedragen aan enig maatschappelijk debat of als uiting van artistieke expressie is gedaan.** Dit betekent dat de rechtbank - anders dan de officier van justitie - niet toekomt aan de beoordeling van de vraag of de uitlating onnodig grievend is.”*

¹³ Requisitoir van de OvJ

De verweren ten aanzien van feit 1

Verweer (1) reductie 1: “een groep negroïde primaten”

Ten eerste, de woorden op zichzelf als in onderlinge samenhang bezien vormen geen belediging maar een accurate descriptie van de groep in beeld.

*“Wéér een blanke man op straat in elkaar getrapt door **een groep negroïde primaten**. Hoe veel weerloze blanken moeten nog slachtoffer worden? Talloze waarschijnlijk: de open grenzen-elite importeert **dit volk** met bosjes, met alle gevolgen van dien”...*

Uit de frase “een groep negroïde primaten” wordt duidelijk dat het gaat om “**een** (specifieke) groep” die wordt uitgelicht door cliënte. Het gaat in deze eerste zin van de tweet, anders dan de rechtbank en het OM poneren, niet om een categorische aanduiding van bijvoorbeeld alle negroïde personen. Want anders had er gestaan ‘**de** groep (gehele) negroïde primaten’. Het gaat tekstueel bezien om “**een** groep” personen in beeld die een blanke man in elkaar trapt, die descriptief ook negroïde blijken te zijn.

Hier wordt de frase “**een groep** negroïde primaten” door OM en rechtbank onterecht en zonder uitleg gereduceerd tot de kortere frase “negroïde primaten”. Vervolgens wordt op deze geabstraheerde woordcombinatie verder ingezoomd waardoor een onwaarachtige verschuiving in betekenis plaatsvindt van een subset “**een groep**” naar de gehele set, dus van **een** subgroep naar **de** gehele categorie.

De rechtbank maakt hierbij tevens de logische denkfout dat de verdachte voor een vrijspraak alleen het gedrag had dienen aan te kaarten, omdat de combinatie van gedrag en kleur de uiting racistisch zou maken: *“Uit niets blijkt echter dat de verdachte de bedoeling had om alleen het gedrag aan te kaarten.”*

Dit is logisch en semantisch gezien een onjuiste aanname. Want juist door de combinatie van het gewelddadige gedrag en de descriptieve kleur van de groep in beeld, wordt een kleine groep als subset uitgelicht en op het gedrag aangesproken. Juist de combinatie maakt dat er onmogelijk sprake is van een categorische belediging.

En belangrijker nog, van een uiting die volgens het EHRM niet bestraft mag worden omdat het om het gedrag van een bepaalde groep gaat.

Verweer (2) reductie 2: alternatieve betekenissen “negroïde primaten”

Als er dan al op onterechte wijze alleen op die twee woorden “negroïde primaten” reductief wordt ingezoomd, zien we daarin vervolgens nog steeds niets dat categorisch beledigend is.

Met het bijvoeglijke naamwoord ‘negroïde’ is immers sprake van een accurate omschrijving van de exotisch gekleurde personen in beeld.

Het andere woord “primaten” dan, is daar *per se* iets mis mee? Nee, want met het tot zelfstandig naamwoord gesubstantieerde predicaat “primaten” is evenzo sprake van een accurate omschrijving en waardering van het vertoonde gedrag in beeld. De rechtbank oppert echter:

*“...negroïde primaten” ... in de woordkeuze kan **slechts de bedoeling** worden gelezen om hen af te schilderen als **agressieve apen**.*

De rechtbank doet alsof het woord “primaten” in deze enkel de betekenis ‘aap’, sterker nog ‘agressieve aap’ kan hebben, zonder nadere onderbouwing en zonder te reageren op de uitdrukkelijk onderbouwde standpunten en verweren van de verdediging van het tegendeel.

Cliënte heeft ook meerdere malen aangegeven, zowel bij de politie, als bij de rechtbank als in uitzendingen en in het openbaar, dat zij die woordcombinatie niet zo heeft bedoeld. In haar politieverklaring lezen we:

“V: Waarom werd Gideon het woord ontnomen tijdens zijn betoog?

A: Hij mocht de termen niet gebruiken. Ik denk dat er met een vooringenomen blik naar Gideon werd gekeken, waardoor zijn termen niet op de juiste manier werden geïnterpreteerd. Dat gebeurt ook bij mij.”

Dit is de crux. Dan kan men toch niet zonder nadere onderbouwing slechts poneren dat dit de enige bedoeling is die in die woorden gelezen kunnen worden. Het EHRM eist bij inmenging in de uiting van een *public watchdog* een zeer overtuigende motivering. Bovendien wordt de systematiek van het bewijsrecht en de functie van de verweren van de verdediging omzeilt. Er dient gereageerd te worden op de verweren ter motivering en als waarborg tegen gerechtelijke dwalingen.

Met kalmte en een beschouwend oog merken we op dat het woord ‘primaten’ volgens woordenboeken staat voor hoogontwikkelde (prime/eersterangs) soort zoogdier. Hiertoe behoort de soort mens (*homo sapiens*) en ook de overige aapachtige soorten waaraan de mens verwant is.¹⁴ Gemini zegt hierover:

“Primaten (opperdieren) zijn een orde van hoogontwikkelde zoogdieren, waartoe apen, mensapen, halfapen en mensen behoren. Ze kenmerken zich door relatief grote hersenen, grijphanden en een goed gezichtsvermogen. De orde wordt verdeeld in halfapen en apen (inclusief mensen).

Kernbegrippen Primaten:

- **Betekenis:** De naam *Primates* betekent "eersten", verwijzend naar hun positie in de zoogdierklasse.
- **Onderverdeling:** De groep bestaat uit halfapen (o.a. lemuren, lori's) en apen (breedneusapen, smalneusapen, mensapen, inclusief de mens).
- **Kenmerken:** Vaak boombewonend, behendige handen (grijpvingers), stereoscopisch zicht en complex sociaal gedrag.
- **Leefgebied:** Voornamelijk tropische en subtropische gebieden in Afrika, Azië, Madagaskar en Amerika.

Let op: In de context van de kerk betekent een "primaat" (met klemtoon op -aat) een aartsbisschop.”

Het woord heeft echter vanwege de vele andere aap-achtige soorten die er eveneens onder ressorteren in het spraakgebruik ook een meer pejoratieve bijbetekenis, in de zin van onderontwikkeld, onfatsoenlijk, primitief, gewelddadig, onbeschaafd, als in niet bij *homo sapiens* (denkend menssoort) passend.

Het woord kan dus meerdere betekenissen dragen van eersterangs in positieve zin, verschuivend naar onbeschaafd/onderontwikkeld tot de betekenis aap(achtige).

Wat de rechtbank in navolging van het OM heeft gedaan is het reduceren van een legio betekenissen tot de meest kwalijke betekenis. En heeft die meest verschrikkelijke betekenis vervolgens zonder nadere onderbouwing vastgepind op de woorden van cliënte; de betekenis “agressieve apen”.

Is dat fair?

¹⁴ <https://www.encyclo.nl/begrip/primaten>

Agressieve apen

De rechtbank legt ook niet uit waar zij de betekenis ‘agressieve’ dan vandaan haalt. Want ‘negroïde primaten’ zou je met kwade wil kunnen vertalen als ‘zwarte apen’, maar waar komt de betekenis ‘agressieve’ dan vandaan?

Of leest de rechtbank in het begrip ‘primaten’ ook de pejoratieve en kritisch-evaluatieve betekenis van primitief, onbeschaafd en gewelddadig?

Daar lijkt het op. Dat is een interessant gegeven, daar cliënte zelf ook verklaart dat ze inderdaad kritiek heeft geuit op het gewelddadig gedrag van die groep, alleen dan zonder de betekenis aap eraan te toe te (willen) voegen. Dat heeft Van Meijeren zelf ook aangegeven.

De rechtbank plakt echter twee alternatieve betekenissen, ‘agressief’ en ‘aap’, zonder uitleg aan elkaar. Dit is zondermeer onredelijk.

Het maakt overigens wel duidelijk dat hetgeen de verdediging zegt over mogelijke alternatieve betekenissen als onderontwikkeld/onbeschaafd/gewelddadig ook volgens de rechtbank tot het semantische veld behoort van dat woord.

De lezing ‘agressief’ in het woord “primaten” duidt op het gewelddadig handelen van de groep. Het verwijst dus naar hun gedrag. Precies het punt dat cliënte en de verdediging maakt.

Hetgeen de wenkbrauwen nog meer doet fronsen omtrent waarom de rechtbank niet is ingegaan op het verweer hieromtrent.

De vraag nu is wat hier in redelijkheid gegeven de context bedoeld is door cliënte. De combinatie van kleur (negroïde) en een negatieve kwalificatie (primaten) doet bij ons democraten groot ongemak ontstaan. Alle alarmbellen gaan af. Zo ook in het parlement als bij de rechtbank. Vanwege de vrees dat een hele groep op basis van kleur weggezet zou kunnen zijn. Door die vrees zijn rechtbank en OM tot de conclusie gekomen dat Blommestijn niet anders dan ‘agressieve apen’ bedoeld kan hebben.

Dit is echter geen rationele en gedegen conclusie.

Volgens de verdediging geeft het, gegeven de context, meer pas te menen dat zij, zoals ze zelf zegt, doelde op het barbaarse geweld. Zo heeft ze Van Meijeren begrepen en daarom ook zijn terminologie mede als verzet overgenomen. Daar dienen we vanuit te gaan.

Alles wijst daarop, inclusief, als gezegd, de tweets die zij om deze heen heeft getwitterd. Het is niet goed te begrijpen waarom dezelfde woorden in dezelfde context en tijd, midden in hetzelfde publieke debat, in de vorm van deze specifieke tweet dan plotseling wel een strafbare groepsbelediging zouden vormen. De zeggingskracht van de omringende tweets mogen niet worden onderschat.

Er is geen wettig bewijs voor wat de rechtbank beweert.

Op zijn minst zou er gereede twijfel bij u moeten zijn ontstaan over de betekenis en bedoeling van deze woordcombinatie zoals de rechtbank deze voorspiegelt.

U dient ervoor te waken dat u zich niet laat leiden door onderbuikgevoelens in de zin dat Blommestijn toch wel een rechts-radical racist zou zijn. Ze werkt immers voor ON!. U dient zich daartegen te wapenen; alleen geredelijke intuïties mogen bepalend zijn.

We dienen bij de interpretatie van de frase ‘negroïde primaten’ in redelijkheid dus uit te gaan van de betekenis ‘gekleurde primitief/onbeschaafd/gewelddadig/onderontwikkeld gedrag vertonende wezens’.

En in die betekenis heeft de tweet een andere lading dan de lading ‘zwarte agressieve apen’.

Zo bezien is de frase “negroïde primaten”, ondanks de eerste (onterechte) reductie vanuit de frase ‘een groep negroïde primaten’ naar ‘negroïde primaten’, ook op zichzelf niet strafrechtelijk laakbaar.

De waarheid mag immers omschreven worden. Legitieme onderscheiden kunnen geen racisme constitueren, omdat voor racisme en discriminatie per definitie sprake moet zijn van een onterecht (lees: onwaar) onderscheid op grond van kleur/ras.¹⁵

¹⁵ Ook volgens aangever is er met deze letterlijke woordcombinatie geen **sprake van een delict** en strafbaar feit. Hij lijkt te willen zeggen dat die woorden tezamen ondanks een wil tot het tegendeel sprake is van een absoluut onmogelijk instrument tot belediging. Letterlijk staat er in de aangifte over tweet 1 en verder: *“Ik interpreteer haar schrijfwijze, door naar jongeren te verwijzen als negroïde primaten, als **pogen** te beledigen zonder te*

Reden waarom ik u vraag cliënte vrij te spreken.

Verweer (3) reductie 3: Geen universeel antecedent

Die laatste zin van de tweet luidt:

*“de open grenzen-elite importeert **dit volk** met bosjes, met alle gevolgen van dien.”*

Laten we eerlijk zijn. Hier gaan echt de alarmbellen af. Die laatste zin bezorgt ons modernen veel ongemak. Stel je voor dat zij negroïde personen categorisch wegzet.

Precies bij die onrust, die gedachte dat dit bedoeld zou kunnen zijn omdat ze spreekt over ‘volk’ -een ogenschijnlijk categorisch begrip- ontstaat bij de rechtbank en het OM als hoeders de overhaaste overtuiging dat zij dat zo bedoeld heeft.

Daar komt nog bij, zoals de rechtbank overweegt, dat huidskleuren worden gecontrasteerd:

“De verdachte heeft het anderzijds over "weerloze blanken" en "blanken" als "slachtoffer" van die agressie...waarbij blanke mensen als slachtoffer van mensen met een donkere huidskleur worden neergezet.

De verdachte treft daarmee de mensen die tot de laatste groep behoren collectief in wat voor die groep kenmerkend is, namelijk hun ras. Het gebruik van de woorden "dit volk", die verwijzen naar een groep mensen met dezelfde raciale kenmerken, laat daar geen twijfel over bestaan. De rechtbank oordeelt daarom dat de uitlating van de verdachte op zichzelf als beledigend kan worden ervaren voor een groep mensen wegens hun ras...”

Het OM zegt hierover:

*“Het gaat in deze tweet dus om gedrag dat een select groepje personen met een bepaalde huidskleur vertoont (namelijk de groep die te zien is op het filmpje), dat vervolgens door verdachte **wordt geprojecteerd op een hele groep (namelijk mensen met een zwarte huidskleur)**. Het gedrag van individuele personen met een bepaalde huidskleur wordt daarbij*

beledigen...Ook deze tweet (HK: tweet 2) vond ik beledigend en racistisch om dezelfde genoemde reden als bij tweet 1.”

zonder nadere onderbouwing gegeneraliseerd en aangewend om een hele groep met een soortgelijke huidskleur in een kwaad daglicht te plaatsen.”

Het categorisch wegzetten van mensen zuiver op grond van huidskleur en ras is uiteraard uit den boze. Dit zegt cliënte ook! We moeten dit voorkomen. De vrees dat hier sprake van zou kunnen zijn vanuit wat contouren maakt het echter nog niet waar.

De tweet dient eerst met een koel hoofd, neutraal en tekstueel gedegen te worden geanalyseerd. De alarmbellen moeten dus even uit om de zaak goed te kunnen bekijken. Dat is naar mijn inzicht niet gebeurd door rechtbank, noch OM.

Het contrasteren van huidskleuren komt overigens niet voort uit racistische motieven maar uit descriptieve factoren die betrokken zijn in het migratiedebat en de beelden waarop gereageerd wordt. De originele inheemse autochtone bevolking van Nederland is niet exotisch gekleurd. De meeste gekleurde personen in Nederland, waaronder ikzelf, hebben wel een migratieachtergrond. De personen die bruto geweld uitoefenden in beeld waren ook gekleurd.

Een tekstuele analyse: het antecedent

Om goed te kunnen analyseren wat in de gewraakte tweet echt aan de hand is dienen we naar het antecedent van de frase “dit volk” te kijken. Die frase verwijst immers terug naar iets in de eerste zin van de tweet.

Dan wreekt de eerste en tweede reductie van de rechtbank zich in deze derde reductie. Het antecedent waarnaar de frase “dit volk” terugverwijst is de gedragsmatige en specifieke groepdemarquerende omschrijving, *een groep negroïde primaten welke een weerloze blanke man op straat in elkaar hebben getrapt.*

Cliënte identificeert die groep waarnaar “dit volk” verwijst dus vanuit de vermaledijde gedragingen van die groep. De rechtbank laat dit aspect van de (a) groepsspecificatie van het antecedent “*een groep*” weg, net als het wezenlijke (b) gedragsaspect van het in elkaar trappen van een ander persoon waarmee zij deze groep demarqueert.

Door deze reductie/weglating van de twee clausulerende aspecten van het antecedent wordt de term “dit volk” op oneigenlijke wijze universeel en categorisch van aard gemaakt. Bij de lezing van die laatste zin “*importeert dit volk met bosjes, met alle gevolgen van dien*” ontstaat

zodoende onterecht een universele en categorische groep negroïde mensen als referent. En die gehele categorie wordt in deze kwalijke (reductieve) interpretatie voor ‘agressieve apen’ uitgemaakt.

De vrees van racisme wordt zodoende een projectie ervan.

Cliënte zegt dus bij een kalme tekstuele analyse en welbeschouwd, niets negatiefs over negroïde of gekleurde mensen als zodanig, categorisch. Men moet dan wel neutraal en redelijk kunnen kijken door eventuele eigen aannames los te laten.

Zij zegt ook niets over immigranten als zodanig, categorisch. Wat zij zegt met de noemer ‘*importeert dit volk met de bosjes, met alle gevolgen van dien*’ blijft dus tekstueel welbeschouwd beperkt tot kleurlingen die onbeschaafd, primitief en gewelddadig gedrag vertonen (antecedent in eerste zin). Dus tot de rotte appels die onvermijdelijk met de gehele lading meekomen.

Dat migranten vanuit andere culturen uit exotischere landen vaker een kleur hebben is in deze context een accidenteel gegeven. De beschavingscultuur en het gedrag van bepaalde individuen behorend tot die groep, daar gaat het voor haar om.

Het voorgaande maakt duidelijk dat het onderdeel “*beledigend heeft uitgelaten over een groep mensen...wegens ras*” niet bewezen kan worden.

Ik verzoek u cliënte ook hierom vrij te spreken.

Verweer (4): hypothetisch universeel referent, nog geen groepsbelediging

Doch zelfs als men met het OM en de rechtbank zou menen dat de referent van de frase “dit volk’ wel de hele groep negroïde mensen zou zijn, *quod non*, dan constitueert dit nog steeds geen vorm van racisme en groepsbelediging.

Blommestijn schrijft “*de open grenzen-elite importeert dit volk met bosjes, met alle gevolgen van dien*’.

In die interpretatie verwijst “dit volk” naar de gehele groep getinte of negroïde mensen of migranten. En dan zegt ze dat het binnen mogen komen van die groep mensen als immigranten met een kleur negatieve gevolgen heeft voor de maatschappij.

Die interpretatie sluit aan bij de uitleg van cliënte dat ze meent dat bij de exotisch getinte personen die als migranten Nederland binnenkomen ook altijd rotte appels aanwezig zijn, zoals bij alle groepen. De gevolgen voor de maatschappij en voor de van origine (vaak blanke) autochtone Nederlanders door toedoen van deze selecte groep rotte appels dient dan bespreekbaar te kunnen zijn. Is men maatschappelijk gezien bereid de kostprijs van die rotte appels te betalen? Dat is een legitieme maatschappelijk relevante vraag.

Het gaat dan nog steeds om het negatieve gedrag van een kleinere groep waar men onder te leiden heeft uit die grotere groep migranten. Dus zelfs bij deze universele lezing is er geen sprake van groepsbelediging.

Dit ware anders geweest indien cliënte bij deze lezing ook de gehele groep als gewelddadig/primitief/onderontwikkeld had gekwalificeerd. Maar dat blijkt op geen enkele wijze uit de letter van de tweet of de tekstuele analyse. Ik verwijs terug naar wat ik over de eerdere twee onterechte reducties heb gezegd.

Speculaties OM

De rechtbank gaat hier verder niet op in, maar het OM in eerste aanleg speculeert hierop los:

“De tekst van de tweet kan niet anders begrepen worden dan dat hoe meer mensen met een zwarte huidskleur zich in Nederland vestigen, hoe groter de kans is dat mensen met een witte huidskleur het slachtoffer worden van gewelddadig gedrag.”

Het OM geeft aan dat cliënte impliceert dat hoe meer immigranten met een exotische kleur worden toegelaten tot Nederland, hoe groter de kans is dat de autochtone bevolking het slachtoffer wordt van criminaliteit of geweld.

Ten eerste geldt ten aanzien hiervan dat in redelijkheid niet blijkt dat cliënte dit bedoeld heeft. Tweets zijn vaak kort en bondig. Er is weinig uitleg omheen. Het plaatsen van voetnoten past niet in het medium. Boodschappen blijven cryptisch en ambigu. Mede daarom dienen we ook niet gelijk de wildste en kwaadste bedoelingen erachter te zoeken.

Zelfs als ze dit wat het OM poneert wel bedoeld zou hebben, *quod non*, dan geldt dat die stelling mathematisch en logisch gezien ook waar is. Waarheid uitspreken in het kader van een maatschappelijk debat kan geen racisme of groepsbelediging constitueren.

Dat de stelling waar is moge mathematisch evident zijn. Als je in absolute zin meer mensen toelaat, dan is daarmee de kans voor de personen die er al waren dat ze slachtoffer worden evident groter geworden. Het vergroten van het aantal mensen brengt, ongeacht alle andere factoren, vanwege de numerieke factor reeds een hoger risico met zich. Deze stelling kan dus niet strafbaar zijn.

Het OM in eerste aanleg gaat echter verder:

*“Verdachte maakt hier dus geen onderscheid op grond van gedrag, maar op grond van huidskleur, door te **impliceren** dat personen met een zwarte huidskleur vaker agressief gedrag vertonen.”*

Ook hierbij geldt dat deze lezing niet afgeleid kan worden uit de woorden van de tweet en een redelijke tekstuele analyse. Het kwaadste dat het OM kan bedenken *hinein-interpretieren* is niet de koninklijke weg van het strafrecht en levert evenmin wettig bewijs op. Cliënte hoeft met haar woorden helemaal niet geïmpliceerd te hebben dat mensen met een zwarte huidskleur vaker agressief zijn vanwege hun huidskleur.

Als het OM al hard had kunnen maken dat dit geïmpliceerd was door haar, *quod non*, dan was ook deze stelling één die empirisch correct is. Statistieken wijzen namelijk uit dat immigranten in Nederland -uit landen waarvan de mensen een exotische kleur hebben- zoals de Antillen, Suriname of Marokko bijvoorbeeld, vaker met politie en justitie in aanraking komen dan andere groepen (*vide* bijlage I).¹⁶

Het uitspreken van statistische waarheden bij het leveren van kritiek op immigratiebeleid, op het beperken van uitingsvrijheid ten aanzien van geweldsfeiten waarin gekleurde mensen bruut geweld vertonen, in het kader van een maatschappelijk debat kan niet strafbaar zijn.

¹⁶ <https://longreads.cbs.nl/integratie-en-samenleven-2024/criminaliteit/>

De verzwegen premisse in de redenering van het OM is overigens dat cliënte bovendien zou hebben geïmpliceerd dat de kans op geweld bij exotisch gekleurde mensen (nog) groter is *vanwege* hun huidskleur. Dus niet als een correlaat, bijvoorbeeld omdat mensen met een exotische kleur tot een bepaald economische klassen behoren, of omdat ze uit landen komen met omstandigheden die de kans op crimineel of gewelddadig gedrag vergroten door oorlog, trauma dan wel een incompatibele cultuur; maar dat de huidskleur de causale oorzaak daarvan is. Ook deze verzwegen aanname die het OM cliënte toedicht kan op geen enkele wijze uit de tweet en een eerlijke tekstuele analyse worden afgeleid.

Dit wilde speculeren en toedichten van de kwaadste betekenissen en motieven is zonder bewijs ongehoord en zeer gevaarlijk. Het zegt veel over de vooroordelen die het OM heeft ten aanzien van cliënte. Dat zegt weer iets over de institutionele problemen in de rechtspleging, waarover straks meer in het kader van feit 2.

Cliënte is wekelijks aan het woord op televisie over dit soort onderwerpen. Als zij dit waarlijk zou denken dan had ze dit toch op zijn minst een keer gezegd daarin en dan hadden we dat massaal vernomen. In die uitzendingen wijst cliënte juist op factoren als oorlog en trauma's.

Statistieken kunnen overigens ook niet aantonen of de huidskleur/het ras een oorzaak is van die oververtegenwoordiging in criminaliteit, omdat deze enkel een correlatie duidelijk kunnen maken.

Doch nogmaals, dit is in deze tweet niet bedoeld door cliënte. Het krampachtig meer in haar tweet (willen) lezen maakt een eigen fixatie en projectie zichtbaar.

Verweer (5) reductie 4: Context maatschappelijk debat, functionaliteit en rol cliënte

Dan is er nog een vierde reductie die de rechtbank in het kader van de context van de uitlating toepast bovenop een denaturering van het juridische EHRM-kader.

Als de eerste drie reducties de betekenis van de woorden in de weet op kwalijke wijze vertekenen, dan zorgt deze vierde reductie ervoor dat de context wordt vervormd of weggelaten.

De juiste context is namelijk met betrekking tot de tweede en derde vraag van de Hoge Raad relevant als met het oog op de voorwaarden van het EHRM.

Zelfs indien de uitlating “*een groep negroïde primaten... dit volk...*” op zichzelf beledigend ware geweest, *quod non*, dan neemt de context in casu dat karakter weg.

Relevante factoren zijn hierbij dat cliënte als (a) doctor en expert op het gebied van het vrije woord opereert en een (b) bekend *public watchdog* is (c) met een gigantisch aantal volgers op X (meer dan 150.000) die ook wekelijks in televisie-uitzendingen maatschappijkritiek levert. Dat zij in deze een meta-standpunt inneemt en (d) opkomt voor het vrije woord van een parlementariër wiens woord volgens haar onterecht beperkt is in het parlement (e) door diens woordcombinatie “negroïde primaten” als verzet te gebruiken in haar tweet bij een soortgelijke context, terwijl zij (f) voorafgaande aan dat parlementaire incident in haar eigen woorden sprak over “allochtone jongeren”. Het zijn dus ook niet haar woorden. (g) Daarmee dus kritiek uitend in het publieke domein van X op de te nauwe grenzen van het vrije woord in het Nederlandse parlement. (h) Waarbij zij ook kritiek levert op het migratiebeleid in Nederland tijdens een hevig maatschappelijk debat dat daarover gaande was en overigens nog steeds gaande is. Kritiek op het migratiebeleid wordt tegenwoordig maatschappelijk breed gedragen.

De rechtbank denatureert het verlichtingskader en zet de strekking ervan op zijn kop, waardoor al de bovengenoemde factoren niet goed zijn meegewogen. De rechtbank voegt eigenhandig namelijk aan het kader van het EHRM het volgende *zelfverzonnen* criterium toe:

“Het zal in elk geval wel moeten gaan om een inhoudelijke discussie waarin de maatschappelijk geaccepteerde grenzen niet worden overschreden.”

De rechtbank geeft aan dat de (vage) maatschappelijk geaccepteerde grenzen bepalend zijn voor wat besproken zou mogen worden en hoe het besproken zou mogen worden. Zodat de rechtbank voorts, vanuit dit vage en eigengereide criterium, kan zeggen dat indien hetgeen besproken wordt, of de wijze waarop het besproken wordt, niet maatschappelijk welgevallig is -dus buiten de vage maatschappelijk geaccepteerde (politieke correctheids)grenzen valt-, geen bescherming van artikel 10 EVRM kan genieten.

De rechtbank introduceert dit zelfverzonnen criterium zodat zij naar de conclusie kan toewerken dat een inhoudelijke bijdrage *in casu* ontbreekt. Want een inhoudelijke bijdrage is fatsoenlijk (maatschappelijk acceptabel), aldus de opgetuigde constructie van de rechtbank.

Wat de rechtbank hier in wezen doet is het verankeren van *cancel-culture* in rechtspraak, terwijl het EHRM het tegengestelde dicteert:

“The Court has emphasised on several occasions the importance of this Article, which is applicable not only to “information” or “ideas” that are favourably received or regarded as inoffensive or as a matter of indifference, but also to those that offend, shock or disturb; such are the demands of that pluralism, tolerance and broadmindedness without which there is no “democratic society”... Handyside v. the United Kingdom, § 49; Observer and Guardian v. the United Kingdom, § 59

As set forth in Article 10, freedom of expression is subject to exceptions, which must, however, be construed strictly, and the need for any restrictions must be established convincingly (Stollv. Switzerland ([GC], § 101, reiterated in Morice v. France ([GC], § 124) and Pentikäinen v. Finland.”

Artikel 10 EVRM is een uitdrukking van de liberale verlichtingswaarde die juist wanneer het maatschappelijk controversieel en gevoelig wordt, individuen in hun uitingen beschermt tegen de heersende maatschappelijke, politieke krachten en opvattingen. Mede omdat de controverse van vandaag wellicht het gemeengoed is van morgen.

In diezelfde ongepaste cancelculture-geest stelt de rechtbank vervolgens dat niet inzichtelijk is hoe de uiting op *“enige wijze inhoudelijk heeft bijgedragen aan enig maatschappelijk debat.”* De rechtbank geeft zelf de voorzet en kopt die vervolgens dus in.

Het criterium van het EHRM is bovendien niet of er daadwerkelijk een bijdrage is geleverd. Een poging of aanzet is al voldoende. Ook hierin gaat het mis bij de rechtbank.

In casu was daarentegen ontegenzeggelijk sprake van een effectieve bijdrage aan een maatschappelijk debat dat al breed gaande was over migratie, de uitingsvrijheid van een volksvertegenwoordiger en de gewraakte terminologie. Niet alleen het gehanteerde criterium is dus onjuist van de rechtbank, maar ook de feitelijke toepassing. Er is door de tweet terdege bijgedragen aan het debat vanuit het X account dat meer dan 150.000 volgers heeft.

De gewraakte tweet is bijna 150.000 maal bekeken en is 518 maal geretweet. Het heeft 331 reacties losgemaakt. Die reacties bestaan uit voor en tegenstanders die reageren op haar tweet en op elkaar (*vide* bijlage II). Het tegendeel beweren is feitelijk geheel onjuist.

Het EHRM-kader is bij de toepassing ervan op de beide tenlastegelegde feiten gedenatureerd door de rechtbank. Psychologisch is de rechtbank geleid door de angst dat er sprake zou kunnen zijn van racisme. Hierdoor heeft de rechtbank een **viertal reducties** doorgevoerd, welke de feiten en omstandigheden, de redelijke betekenis van woorden, en het toetsingskader, onterecht hebben vertekend.

Dit is wat alarmistische zorgen omtrent racisme met moderne democratische mensen kunnen doen. Zeker als deze ze zich als de hoeders van de gelijkheid. Goed bedoeld is er toch *confirmation bias* opgetreden.

Rechters, u dus ook, dienen daarom goed te reflecteren op de eigen grondaannames, preconcepties en mogelijke antipathieën. Deze dienen gecheckt te worden door u zelf voordat deze zich als grondintuïties en overtuigingen in een eindoordeel manifesteren.

Het gevaar is anders dat die overtuiging door allerhande vertekeningen en reducties rationeel onderbouwd lijkt te kunnen worden. Terwijl de vaststelling van wat de feiten en omstandigheden zijn voor die onderbouwing zelf een voortvloeiende zaak zijn van de vertekeningen vanwege die overtuiging/bias in de eerste plaats. Het wordt dan een soort cirkel. Ongecheckt zou die overtuiging en grondintuïtie zomaar eens een niet-geredelijk onderbuikgevoel kunnen zijn.

De gewraakte uitlatingen in de tweet, gegeven de redelijke interpretatie ervan en de geschetste context, hebben dus een belangrijke functie gehad in het maatschappelijke debat. De uitlatingen zetten ook niemand categorisch weg op basis van kleur. Daarom kunnen deze uitingen niet als onnodig grievend worden aangemerkt.

Een inmenging in de uitingsvrijheid van cliënte in deze kan daarom niet als proportioneel en noodzakelijk worden aangemerkt.

Redenen waarom ik u verzoek cliënte vrij te spreken voor dit feit.

Verweer 6: Zwarte mensen bestaan niet

Ik wens aan te geven dat naar mijn eigen waarneming niemand een “zwarte” huidskleur heeft, anders dan in de tenlastelegging is opgenomen en wordt beweerd. De kleur zwart is zwart. Mijn toga is zwart. Ik heb die kleur nog nooit in een menselijk gelaat gezien. Dit maakt naar mijn inzicht dat het onderdeel in de tenlastelegging “*opzettelijk heeft uitgelaten over een groep mensen, te weten mensen met een zwarte huidskleur*” onmogelijk bewezen kan worden. Op dit verweer is niet gereageerd door de rechtbank.

Verweer 7: Opzet ontbreekt

Opzet in de volste zin van het willens en wetens beledigen van een groep is in casu geen sprake van. Het opzet om te beledigen moet daarbij zijn gericht op alle delen van de delictsomschrijving, die volgen op het woord ‘opzettelijk’. Het bewijs van het opzet zal in de meeste gevallen uit de aard van de uiting kunnen worden afgeleid. We hebben echter de context geschetst en cliënte heeft haar motieven en bedoelingen *vandaag* nogmaals duidelijk kunnen maken.

Het OM kan hooguit proberen aan te tonen dat er sprake moet zijn geweest van voorwaardelijk opzet. Daarvoor is echter een objectief en een subjectief component vereist. Objectief dient er sprake te zijn van *een aanmerkelijke kans* op het beledigen van die groep ‘zwarte’ mensen door de in haar tweet gebezigde woorden. Die woorden dienen dus op zichzelf geobjectiveerd na een gedegen tekstuele analyse in de gegeven context in redelijkheid als beledigend te kunnen worden aangemerkt. Ik heb reeds in het voorgaande uiteengezet, waarom die woorden, als er eerlijk en *fair* naar wordt gekeken, in letter noch geest als beledigend aan te merken zijn voor de gehele categorie negroïde mensen.

Ook de subjectieve kant van het voorwaardelijke opzet is van belang. Als er wel een geobjectiveerde aanmerkelijk kans zou zijn geweest, dan zou cliënte subjectief, in haar geest, nog moeten hebben gedacht dat die woorden geobjectiveerd, (dus in redelijkheid) een grote kans op belediging van negroïde mensen als zodanig met zich brengt; en toen moeten hebben gedacht, ach ja, het zij zo; ik neem dat op de koop toe.

Niets, maar dan ook niets in de letter van de gewraakte tweet, noch in haar woorden in haar verhoor of hier vandaag, wijst daarop. De tijdspanne van 30 seconden evenmin.

Dat geldt eveneens voor de tweets om deze heen. Die vormen een sterke contra-indicator en die konden niet op vervolging rekenen. En als er al sprake is van ambiguïteit in haar woorden, dan blijkt nergens uit dat zij deze subjectief zelf heeft ingezien en als zodanig heeft aanvaard. Die ambiguïteit dient dan in het beoordelen van de subjectieve kant in haar voordeel te worden meegenomen.

Ergo, er is geen sprake van opzet, ook niet in de vorm van voorwaardelijke opzet.

Kortom, dit zijn de redenen waarom ik u verzoek om cliënte vrij te spreken voor feit 1.

Feit 2

Cliënte is veroordeeld door de rechtbank voor de volgende tweet onder feit 2:

“Vandaag is er een voorwaardelijke straf uitgesproken door de Rechtbank Rotterdam omdat @SmeetsLaw "kleuterneuker" werd genoemd op Twitter. In onze tijd wordt het benoemen van de waarheid gestraft en rent het system alleen voor je als je lid bent van D66. Typisch.”

De rechtbank heeft hierbij het volgende overwogen:

*“Het bestempelen van “kleuterneuker” als de waarheid komt neer op **(het herhalen van)** de beschuldiging van een misdrijf of een gedraging die in het maatschappelijk verkeer als moreel verwerpelijk kan worden beschouwd (‘telastlegging van een bepaald feit’ als bedoeld in artikel 261 Sr). De rechtbank is van oordeel dat de uitlating daarmee op zichzelf de strekking heeft om de eer en/of goede naam van het slachtoffer aan te tasten en dus beledigend is.*

*De verdachte heeft dit bericht geplaatst op haar openbaar account op X, een account met groot bereik en **veel volgers**. Op deze wijze heeft zij de inhoud van het bericht ter kennis van het publiek gebracht en daarmee **onmiskenaar het doel gehad om ruchtbaarheid te geven aan het schenden van de eer en/of goede naam van het slachtoffer**.*

Neemt de context het beledigende karakter van de uitlating weg?

*Naar het oordeel van de rechtbank kan de uitlating van de verdachte **niet worden opgevat als te zijn gedaan om een publiek debat op gang te brengen**. De bewoordingen en de toonzetting van de uitlating nodigen niet uit tot een open gedachtenwisseling. De verdachte heeft over haar bedoeling bij de politie verklaard dat aangever (het slachtoffer) haar veel professionele schade heeft toegebracht en dat zij daar kwaad over is. Mede gelet op deze verklaring komt de rechtbank tot het oordeel dat de bewuste uitlating **geen bijdrage kon leveren** aan het publiek debat en ook **niet in die context is gedaan**. Gelet op het voorgaande komt de rechtbank - net als de officier van justitie - niet toe aan de beoordeling van de vraag of de uitlating onnodig grievend is.”*

Het OM maakt gewag van het volgende in eerste aanleg:

“In de tweede zin van de tweet impliceert verdachte dat ‘kleuterneuker’ de waarheid zou zijn en aldus is er sprake van tenlastelegging van een bepaald feit waardoor de eer en goede naam van aangever wordt aangetast...

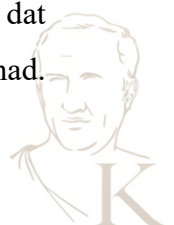
Verdachte heeft deze tweet geplaatst terwijl zij wist dat de rechtbank iemand had veroordeeld voor het uitmaken van de heer Smeets voor ‘kleuterneuker’. Zij wist dus dat dit strafbaar was, maar dit weerhield haar er niet van een dergelijke uitspraak te doen. Zij miskent hiermee een rechterlijk oordeel. Verder moet wat het OM betreft worden meegewogen dat verdachte zichzelf presenteert als gezaghebbend en haar publiek haar ook zo ziet.”

Feiten, context en tweede orde uitingen

Aangever is een 49-jarige (strafrecht)advocaat die kortstondig Tweede Kamerlid is geweest namens D66. Hij werd op 31 maart 2021 als Tweede Kamerlid beëdigd. Zijn Kamerlidmaatschap was echter van korte duur. Op 14 april 2021 komen de eerste berichten in de media naar buiten waaruit blijkt dat Smeets minderjarige jongens – sommigen slechts zestien of vijftien jaar oud – zou hebben benaderd voor seks. Met een aantal van hen had hij, naar zeggen van de jongens, ook seks of verrichtte hij seksuele handelingen. Smeets zelf heeft de aantijgingen in het openbaar niet ontkend, maar slechts vermeld dat hij zich binnen de grenzen van de wet heeft begeven en nooit strafrechtelijk vervolgd dan wel veroordeeld is.

Er ontstaat naar aanleiding van de aantijgingen van de jongens jegens Smeets veel ophef in de media. Op 14 en 15 april 2021 berichten vrijwel alle nationale kranten (*AD, NRC, Volkskrant, Trouw, Parool*) over de beschuldigingen van grensoverschrijdend gedrag, seksuele handelingen met minderjarigen en “grooming” van Smeets. Hij moet ten gevolge van de enorme maatschappelijke ophef terugtreden als Kamerlid. De toenmalig partijleider van D66, Sigrid Kaag, noemt zijn terugtreden ‘onvermijdelijk’.

Voornoemde lijkt begrijpelijk: de beschuldigingen aan het adres van Smeets liegen er niet om. Eén van de jongens verklaarde volgens dat artikel dat Smeets tegen hem zei dat zijn ‘foutste fantasie’ was om seks te hebben met iemand onder de 16. Hij gaf tevens aan dat Smeets had gezegd het risico wel te willen nemen als hij iemand onder de 16 zou kennen en de jongen hem zou vertrouwen. Een andere jongen, J. B., werd op vijftienjarige leeftijd uitgenodigd op het advocatenkantoor van Smeets. Een derde slachtoffer, B., toen vijftien jaar oud, vertelt dat Smeets hem ongevraagd over zijn bovenbeen wreef en hem vroeg of hij al beenbeharing had.

Deze verklaringen zijn te vinden op X, in de voornoemde landelijke kranten en tevens op televisie te horen geweest, bijvoorbeeld bij *Hart voor Nederland*.¹⁷ Op basis van voornoemde verklaringen van slachtoffers en berichten in de media is onmiskenbaar de indruk gewekt dat Smeets in ieder geval een voorkeur heeft voor minderjarige jongens – en daar ook naar handelt.¹⁸

Nieuwsrechts maakt in een artikel op haar website melding van het selectieve vervolgingsbeleid van het OM.¹⁹ Wierd Duk zou aangifte hebben gedaan tegen Smeets vanwege een nazi-vergelijking.²⁰ Eerder vergeleek Smeets het rechtse kabinet met nazi's.²¹ Timmer deed eveneens aangifte tegen Smeets vanwege het verspreiden van onjuiste persoonlijke informatie over hem. Ook rapper Kafka zou aangifte hebben gedaan wegens smaad en laster.

In deze context en tegen deze achtergrond van vele mediaberichtgevingen over ongepast seksueel contact met tieners dienen we het verhaal van Rotterdammer, Timmer, te zien. Destijds was hij nog verkozen wijkraadslid. Timmer liet zich rondom de mediaberichten over Smeets op twitter uit over Smeets als “kleuterneuker”. Daarvoor werd hij vervolgd.

Timmer werd veroordeeld op 27 maart 2023 voor de “kleuterneuker”-kwalificatie en kreeg een voorwaardelijke geldboete opgelegd van € 750,-.²² Op die dag werd er veelvuldig getweet en gesproken over de veroordeling – en in relatie daartoe ook wederom over de seksuele voorkeur en gedragingen van Smeets en het asymmetrische vervolgingsbeleid van het OM. Dan volgt op die dag de gewraakte tweet van cliënte:

“Vandaag is er een voorwaardelijke straf uitgesproken door de Rechtbank Rotterdam omdat @Smeetslaw “Kleuterneuker” werd genoemd op Twitter. In onze tijd wordt het benoemen van de waarheid gestraft en rent het systeem alleen voor je als je lid bent van D66. Typisch.”

Cliënte tagged daarbij @Smeetslaw in de gewraakte tweet om hem gelegenheid te geven voor een eventuele reactie in het publieke domein. Smeets gebruikt de naam van zijn advocatenkantoor overigens ook als de naam van zijn persoonlijk X account.

¹⁷ <https://x.com/Denachtzuster1/status/1826558895587783113>

¹⁸ Zie hiervoor berichten in de media zoals eerder gestuurd en daarin opgenomen verklaringen van de jongens, die ook via X toentertijd werden gedeeld.

¹⁹ <https://nieuwrechts.nl/101097-jan-b-hommel-veroordeeld-wegens-smaad-smeets>

²⁰ <https://x.com/harmbeertema/status/1859181294892016083>

²¹ <https://nieuwrechts.nl/98705-voormalig-d66-kamerlid-smeets-vergelijkt-nieuw-kabinet-met-naziregime>

²² <https://archive.ph/eZqN7>

Willen beperken van drie type uitspraken

Smeets heeft niet gereageerd op de tweet maar in plaats daarvan gekozen om persoonlijk aangifte te doen tegen Blommestijn (op zijn kantoorpapier).

Hij had dus eerder al aangifte gedaan tegen toenmalig lokale politicus Timmer, die vervolgens werd veroordeeld voor de “kleuterneuker” kwalificatie.

Daarna deed hij dus aangifte tegen Blommestijn, wetende dat de term kleuterneuker overdrachtelijk bedoeld was en zo ook geciteerd was door haar.

Hij heeft daarmee getracht de tweede orde uiting van Blommestijn als *public watchdog*, waarin zij kritiek gaf op de rechterlijke uitspraak en de gepolitiseerde rechtspleging, te beknotten via de strafrechtspleging.

Alsof het zwijgen opleggen aan Timmer en de *public watchdog* Blommestijn niet voldoende zou zijn, heeft Smeets vervolgens getracht de derde orde uitspraken van haar advocaat hierover eveneens te laten verbieden. Hij diende namelijk een klacht in tegen ondergetekende bij de Orde van Advocaten omwille van het pleidooi in eerste aanleg. Want ook de advocaat zou de kwalificatie “kleuterneuker” overdrachtelijk waar hebben genoemd en daarmee eigen hebben gemaakt. Zowel de Deken als de Raad van Discipline hebben daar korte metten mee gemaakt.²³

De wil van aangever neemt ontegenzeggelijk totalitaire en onredelijke vormen aan en de rechtspleging ging hier lange tijd in mee.

Na zijn initiële successen in het laten vervolgen van mensen lijkt het tij gekeerd.

Betrekkelijk recent volgden vrijspraken in verschillende zaken die soortgelijk zijn aan de onderhavige, waarin Smeets aangever was en voor ‘pedofiel’ en ‘groomer’ werd uitgemaakt, waarover straks meer.

²³ <https://www.tuchtrecht-updates.nl/uitspraak/tr-2025-1018>

Verweer 1: Evident overdrachtelijk, geen beledigende strekking

In het artikel in het AD rondom de strafzaak van Timmer van maart 2023 lezen we:

*“Dat ‘kleuterneuker’ bedoelde hij ook **niet letterlijk**, zegt Timmer.” Een beetje zoals mierenneuker.” En de advocaat uitte zelf ook beledigen op de berichtenwebsite. “Als je uitdeelt, moet je ook kunnen incasseren”, vindt Timmer.”²⁴*

Het was vanuit de mediaberichten rondom Smeets en het seksuele contact met 16-jarigen toen al voldoende duidelijk voor het publiek dat de term “kleuterneuker” niet letterlijk bedoeld was door Timmer.

Daar kwam dus nog bovenop dat Timmer letterlijk had gezegd op zitting en in de media rondom zijn strafzaak dat het overdrachtelijk bedoeld was. Het was dus niet alleen vanuit de eerdere media-context maar ook door de uitlatingen van Timmer duidelijk dat de term “kleuterneuker” overdrachtelijk bedoeld was.

Zelfs voor aangever, zo lezen we in zijn aangifte, was het duidelijk dat Timmer de uitlating overdrachtelijk bedoeld had.²⁵ Vanuit die strekking lijkt dan ook aangifte te zijn gedaan door Smeets tegen Blommestijn. Hij wist immers ook dat zij Timmer citeerde in de tweet.

Dus over de letterlijke variant hoeven we het in redelijkheid niet te hebben, daar zelfs aangever dit in redelijkheid niet zo heeft begrepen samen met de rest van Nederland.

Daarom was het voor cliënte ook belangrijk om duidelijk te maken in haar tweet dat de kwalificatie “kleuterneuker” niet primair van haar is, maar een citaat betreft van Timmer die het onmiskenbaar overdrachtelijke bedoeld had. Hetgeen zij, als gezegd, door de aanhalingstekens duidelijk heeft gemaakt.

²⁴ <https://www.ad.nl/rotterdam/voorwaardelijke-boete-voor-beledigen-op-twitter-ik-zeg-dingen-die-niet-iedereen-leuk-vindt~abe65924/>
<https://www.ad.nl/rotterdam/voormalig-wijkraadslid-uit-rotterdam-moet-voorkomen-na-beledigen-van-ex-parlementarier~a7fe8840/>

²⁵ p. 25 van het dossier.

Die overdrachtelijke zin van minderjarigensekser is niet *per se* beledigend van aard. Dit blijkt *a fortiori* ook uit de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden waarin vrijspraak volgde voor het uitmaken van Smeets voor ‘pedofiel’ in het kader van kritiek op de partij D66:

“Het hof is van oordeel dat het door verdachte gebruikte woord “pedofiel” op zichzelf in het algemeen niet zonder meer beledigend is. Beantwoording van de vraag of het gebruik van het woord “pedofiel” in dit geval toch beledigend is, hangt daarom af van de context waarin verdachte de uitlating heeft gedaan.”²⁶

De term “kleuterneuker”, in de zin van minderjarige-begeerder, is dus op zichzelf ook niet *per se* beledigend. De context zal moeten uitmaken of dit wel het geval is. Reden waarom cliënte dient te worden vrijgesproken.

Doch zelfs als we aannemen dat de strekking minderjarige/tiener-begeerder op zich beledigend is, dan maken de omstandigheden van de zaak dat het strafrechtelijk beledigende karakter daarvan komt te vervallen.

Verweer 2: geen bepaald feit tenlastegelegd aan Smeets

In het geval van smaadschrift dient sprake te zijn van een ‘bepaald feit’ dat iemand ten laste wordt gelegd. Er moet sprake zijn van een duidelijk te onderkennen concrete gedraging.²⁷ Daarvan is geen sprake als een algemene eigenschap aan iemand wordt toegedicht. Ook als het een gedraging betreft die in algemene termen is aangeduid is dit onvoldoende.²⁸ Zo overweegt de Hoge Raad:

*“Vooropgesteld moet worden dat sprake is van tenlastelegging van een "bepaald feit" als bedoeld in art. 261 Sr, indien het feit op een zodanige wijze door de verdachte is tenlastegelegd dat het een **duidelijk te onderkennen concrete gedraging aanwijst** (vgl. HR 30 oktober 2001, LJV AB3143, NJ 2002, 129). Daarvan is bijvoorbeeld **geen sprake indien het "feit" niet het gedrag van de betrokkene betreft maar een eigenschap die hem wordt toegedicht en evenmin, zo het wel gaat om diens gedrag, indien dat gedrag slechts in algemene termen wordt geduid***

²⁶<https://uitspraken.rechtspraak.nl/details?id=ECLI:NL:GHARL:2026:201&showbutton=true&idx=5>

²⁷ HR 13 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:331; HR 16 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1035

²⁸ HR 4 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2240; HR 16 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1035; Het in het bestanddeel ‘bepaald’ besloten vereiste van concretisering gaat echter niet zover dat moet worden aangegeven waar en wanneer de beschuldigde zich zou hebben misdragen (vgl. HR 16 juni 2009, NJ 2009/379; HR 14 juni 2011, NJ 2011/504; HR 3 december 2013, NJ 2014/46)

en derhalve niet wordt toegespitst op een voldoende geconcretiseerde gedraging. Het behoort tot de taak van de strafrechter om, afhankelijk van de precieze vormgeving van de door het openbaar ministerie uitgebrachte tenlastelegging, zelfstandig - dus ook indien op dat punt geen verweer is gevoerd - te beoordelen of het bestanddeel "telastlegging van een bepaald feit" als bedoeld in art. 261 Sr kan worden bewezenverklaard, dan wel of het bewezenverklaarde het misdrijf van art. 261 Sr oplevert.”²⁹

De term “kleuterneuker” is *in casu* te algemeen van aard. Het omschrijft een algemene eigenschap. Er wordt dus door cliënte geen duidelijk te onderkennen gedraging benoemd. De rechtbank heeft overigens ook op dit verweer niet gereageerd, althans slechts geponeerd dat “kleuterneuker” een bepaald feit is.

Ik verwijs in dit kader graag naar de eerdergenoemde uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden in de zaak van Jan Bonte van afgelopen jaar. In die zaak was aangifte gedaan door Smeets. Daarin ging het, als gezegd, om een tweet waarin Smeets voor pedofiel werd uitgemaakt als onderdeel van kritiek op de politieke partij D66. Het hof overweegt:

“Daarvan is geen sprake indien het feit niet het gedrag van de betrokkene betreft maar een eigenschap die hem wordt toegedicht en evenmin, zo het wel gaat om diens gedrag, indien dat gedrag slechts in algemene termen wordt geduid en derhalve niet wordt toegespitst op een voldoende geconcretiseerde gedraging wordt geduid en derhalve niet wordt toegespitst op een voldoende geconcretiseerde gedraging.”³⁰

Ook in de tweet van cliënte wordt geen concrete gedraging, een voldoende bepaald feit, tenlastegelegd aan de heer Smeets.

Dit betekent dat dit onderdeel van de tenlastelegging niet kan worden bewezen. Hetgeen dient te leiden tot vrijspraak voor het primair tenlastegelegde (ofschoon in de jurisprudentie ook wordt aangegeven dat dit tot niet-ontvankelijkheid leidt, of zoals in de zaak van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden tot nietigheid van het primair ten laste gelegde feit).

Daarmee vervalt, als u mij volgt hierin, smaadschrift voor het vervolg van mijn verhaal. Het vervolg is dan van toepassing op het subsidiaire feit, eenvoudige belediging. Mocht u mij echter niet volgen hierin dan geldt het komende ook ten aanzien van het primair tenlastegelegde.

²⁹ Uit HR 29-09-2009 (ECLI:NL:HR:2009:BI1171) overweging 3.2.3

³⁰<https://uitspraken.rechtspraak.nl/details?id=ECLI:NL:GHARL:2026:201&showbutton=true&idx=5>

Verweer 3: Context: maatschappelijk debat, oogmerk: rechtspraakcritiek

De rechtbank overweegt omtrent het juridische kader als volgt:

*“Naar het oordeel van de rechtbank kan de uitlating van de verdachte **niet worden opgevat als te zijn gedaan om een publiek debat op gang te brengen. De bewoordingen en de toonzetting van de uitlating nodigen niet uit tot een open gedachtenwisseling.***

De verdachte heeft over haar bedoeling bij de politie verklaard dat aangever (het slachtoffer) haar veel professionele schade heeft toegebracht en dat zij daar kwaad over is.

*Mede gelet op deze verklaring komt de rechtbank tot het oordeel dat de bewuste uitlating **geen bijdrage kon leveren aan het publiek debat en ook niet in die context is gedaan.**”*

Er gaat van alles mis in deze gedachtegangen van de rechtbank.

Ten eerste, ook hier zien we, evenzo als bij feit 1, dat de rechtbank een *cancel-culture* draai geeft aan het recht dat verankerd is in artikel 10 EVRM. De rechtbank past hier het zelfverzonnen criterium toe dat de bewoordingen binnen de (vage) maatschappelijk geaccepteerde grenzen geuit dienen te worden. Gelet op de bewoordingen van de tweet en de toonzetting zou hier niet aan voldaan zijn. Op deze wijze zou de tweet dus niet uitnodigen tot een open gedachtewisseling.

De rechtbank meent hier te kunnen fungeren als een soort smaak-politie voor uitingsvrijheid. Iets dat geheel haaks staat op artikel 10 EVRM. Ik verwijs daarvoor naar het voorgaande onder feit 1 aangaande dat met name uitspraken die “*offend, shock or disturb*” bescherming genieten. Het EHRM zegt letterlijk dat artikel 10 EVRM de autoriteiten dwingt om:

“...to create a favourable environment for participation in public debate of all those concerned, enabling them to express their opinions and ideas without fear, even if they run counter to those defended by...a significant part of public opinion, or even if they are irritating or shocking to the latter (Dink v. Turkey, § 137; Khadija Ismayilova v. Azerbaijan, § 158).³¹

³¹ <https://rm.coe.int/guide-on-article-10-freedom-of-expression-eng/native/1680ad61d6> Guide on Article 10 - Freedom of expression - ENG., p. 11

Artikel 10 EVRM beschermt niet alleen de inhoud van een uiting maar tevens de vorm, dus de gekozen bewoordingen en de toon:

*“The Court has always considered that Article 10 of the Convention protects not only the substance of the ideas and information expressed but **also the form** in which they are conveyed (De Haes and Gijssels v. Belgium, § 48; Jersild v. Denmark, § 31; Oberschlick v. Austria (no. 1), § 57).”³²*

De rechtbank heeft een bezieling die getuigt van het tegengestelde van het EHRM en levert zo ongewild ook steunbewijs voor de stelling van cliënte dat de rechtspleging in Nederland institutioneel (door linkse *bias*) gepolitiseerd is.

Als er daarentegen eerlijk wordt gekeken naar de gewraakte tweet bij de vraag naar de context, dan zien we dat cliënte onmiskenbaar kritiek levert op de betreffende rechterlijke uitspraak inzake Timmer en in bredere zin op de Nederlandse rechtspleging.

(1) Zij geeft aan dat het onterecht is dat de vrijheid van meningsuiting beperkt is in de casus Timmer, mede omdat hetgeen Timmer gezegd heeft over Smeets waar is in evident overdrachtelijke bedoelde zin. Indachtig dat dit ook algemeen bekend is bij het publiek vanuit de vele media- en nieuwsberichten.

(2) Zij plaatst haar kritiek op de uitspraak inzake Timmer bovendien in een groter kader van een breder patroon dat (kritische) uitspraken van mensen van een rechts allooi via het strafrechtelijk gepolitiseerd systeem beperkt worden, terwijl dit voor mensen van links allooi anders is. Zij wijst op institutionele discriminatie in de strafrechtspleging. Dit moge duidelijk zijn uit de letter en strekking van de tweet.

Door dit vervolgens af te doen als een zuiver wraakzuchtige tweet om Smeets te beledigen door aan te geven dat het geen enkele (smaakvolle) bijdrage heeft geleverd aan het maatschappelijk debat, of ook maar heeft kunnen leveren of een aanzet daartoe heeft kunnen doen, miskent de

³² Guide to Article 10 of the Convention, p. 36, paragraaf 173

rechtbank de feiten en denatureert zij door eigen criteria te verzinnen het toepasselijke juridische kader.

Dat cliënte zegt dat het vooral een persoonlijk iets is tussen haar en Smeets in het kader van deze gewraakte tweet, betekent ook allerm minst dat er persoonlijke wraakzuchtige motieven aan ten grondslag hebben gelegen. Dat maakt de rechtbank ervan. Wat cliënte bedoelt met dat dit een persoonlijk aspect heeft is dat zij uit eigen persoonlijke ervaring weet dat aangiftes -zoals die van haar jegens Smeets- niet worden opgepakt, terwijl aangiftes van hem jegens mensen aan de rechterflank voortdurend leiden tot vervolgingen. Haar persoonlijke ervaring met hem staat dus symbool voor de institutionele discriminatie in de rechtspleging die zij in deze gewraakte tweet aan de kaak wil stellen. Uitgaan van persoonlijke wraakmotieven, zoals de rechtbank doet, is derhalve zondermeer onredelijk. Gelet op de bredere strekking van de tweet en de *public watchdog* functie van client dient een rechtbank zich ook terughoudender op te stellen hierin.

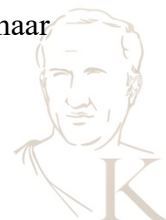
Nogmaals, zelfs de poging om aan te zetten tot maatschappelijk debat is voldoende voor bescherming van de uitingsvrijheid. Al helemaal bij een *public watchdog* met de expertise en het bereik van cliënte. De gewraakte tweet heeft maatschappelijke discussie aangezwengeld en ertoe bijgedragen. De tweet is 120.000 maal bekeken, 472 maal geretweet, 2.100 maal geliked en kreeg 243 reacties die gingen over kritiek op de Timmer-uitspraak en over de problemen in de rechtspleging (*vide* bijlage).

De uitlating is dus evident gedaan in het kader van het maatschappelijk debat en heeft dit debat aangezwengeld als eraan bijgedragen.

Bovendien is cliënte een *public watchdog* met expertise. Hetgeen betekent dat de drempel zeer hoog ligt voor een eventuele inmenging door de staat. Mede omdat de indruk anders ontstaat (*chilling effect*) dat critici van het (rechts)systeem monddood worden gemaakt in het maatschappelijke debat op grond van vage zelfverzonnen *cancelculture*-achtige smaak- en fatsoensnormen.

De vervolging en de uitspraak ondersteunen haar kritiek

Het gegeven dat de rechtbank vanuit toon- en smaakoverwegingen concludeert dat de tweet geen bijdrage heeft geleverd aan het maatschappelijk debat is feitelijk evident onjuist, maar

vormt mogelijkwerwijs zelf een aanwijzing voor het diepere institutionele probleem in de rechtspleging dat cliënte in haar gewraakte tweet probeert aan te kaarten.

Haar vervolging en de wijze van onderbouwing bij haar veroordeling lijken haar stelling dus te ondersteunen.

De ironie wil dat cliënte, die vanuit een tweede orde als *public watchdog* kritiek uit op de gepolitiseerde rechtspleging en de onterechte vernauwing van de uitingsvrijheid voor mensen op de rechterflank, zelf als iemand op dat flank is veroordeeld omwille van die kritische tweet. Dit past niet in een gezonde democratie.

De tweet heeft een ironisch zelfrefentieel karakter gekregen.

De conclusie is in elk geval dat de context evident één is van een maatschappelijk debat over maatschappelijke onderwerpen.

Verweer 4: tweet functioneel, niet onnodig grievend, inmenging onterecht

Als we ervan uitgaan dat de kwalificatie “kleuterneuker” beledigend van aard is, *quod non*, en dat deze uiting is gedaan in het kader van het maatschappelijk debat, dan is de volgende vraag of in de afweging van het recht om zich kritisch te uiten over maatschappelijke toestanden tegenover het recht van de ander om niet beledigd te worden, de eerste niet zwaarder weegt waardoor een inmenging niet als noodzakelijk of proportioneel kan worden aangenomen.

In casu is de uiting voldoende functioneel van aard omdat het gaat om publieke belangen, waardoor het niet onnodig grievend kan zijn. De uiting verliest dus het eventueel beledigende karakter. Het EHRM is daar duidelijk over:

In this connection, the Court has consistently held there is little scope under Article 10 § 2 of the Convention for restrictions on political speech or on the debate of questions of public interest (Castells v. Spain, § 43; Wingrove v. the United Kingdom, § 58).

In the Court's view, public interest ordinarily relates to matters which affect the public...This is also the case with regard to matters which are capable of giving rise to considerable

controversy...or which involve a problem that the public would have an interest in being informed about (Satakunnan Markkinapörssi Oy and Satamedia Oy v. Finland [GC], § 171).

*The Court has recognised such an interest, for example, when the publication concerns information on...**criminal proceedings in general** (Dupuis and Others v. France, § 42; July and SARL Libération v. France, § 66; Mediengruppe Österreich GmbH v. Austria, § 48),...or a “sex scandal” within a political party... **the administration of justice** (Morice v. France [GC], § 128).³³*

Alle drie de onderwerpen die het EHRM hier noemt, strafzaken, seksschandalen bij politieke partijen en de rechtspleging, zijn betrokken in de gewraakte tweet. Het gaat om een strafzaak en vonnis inzake Timmer. Het gaat om de rechtspleging in bredere zin die voor progressieve mensen, zoals die van de politieke partij D66, anders lijkt te werken dan voor mensen op de rechterflank. Ook het onderwerp dat een (ex-)parlementariër van D66 seksuele contacten heeft gehad met een zestienjarige en is afgetreden terwijl hij lijkt te worden beschermd door de rechtspleging door een criticaster (Timmer) te veroordelen was de gedachte van cliënte. Smeets wordt hier door cliënte naar voren geschoven als iemand die onterecht wordt bevoordeeld door de rechtspleging, zowel door hem in bescherming te nemen als door zijn aangiftes tot vervolgingen om te zetten.

Het moge duidelijk zijn dat elk van deze drie maatschappelijke onderwerpen die cliënte aansnijdt in de gewraakte tweet volgens het EHRM zwaarder weegt dan het recht van een individu om niet beledigd te worden.

Dit *meta*-karakter omtrent de asymmetrie in rechtspleging in de tweet van cliënte is erg relevant en komt met name in de tweede zin tot uitdrukking:

*“In onze tijd wordt het benoemen van **de waarheid** gestraft en rent het systeem alleen voor je als je lid bent van D66. Typisch.”*

Dit meta-aspect mogen we niet uit het oog verliezen bij de beoordeling van de functionaliteit en het in redelijkheid wel of niet benodigd zijn van deze (eventueel) grievende kwalificatie.

³³ Guide to Article 10 of the Convention, p. 32 paragraaf 146-149

Relevante factoren hierbij zijn verder *mutatis mutandis* die welke reeds besproken zijn onder feit 1 in het kader van de functionaliteit. In hier voege dat cliënte in deze context van feit 2 als *public watchdog* opkomt voor het vrije woord van een lokale politicus en kritische burger. En daarbij diens overdrachtelijke kwalificatie “kleuterneuker” citeert en *waar* noemt als onderbouwing van haar kritiek op die rechterlijke uitspraak die de uitingsvrijheid inperkt en op de gepolitiseerde rechtspleging in zijn algemeenheid.

De rechtbank zegt met het OM het volgende hierover:

*“Het bestempelen van “kleuterneuker” als de waarheid komt neer op **(het herhalen van)** de beschuldiging van een misdrijf of een gedraging die in het maatschappelijk verkeer als moreel verwerpelijk kan worden beschouwd (‘telastlegging van een bepaald feit’ als bedoeld in artikel 261 Sr)...Op deze wijze heeft zij de inhoud van het bericht ter kennis van het publiek gebracht en daarmee **onmiskenaar het doel gehad om ruchtbaarheid te geven aan het schenden van de eer en/of goede naam van het slachtoffer.***

Wat de rechtbank hierbij dus miskent is dat cliënte de eerste orde overdrachtelijke kwalificatie van Timmer slechts citeert en vervolgens slechts als waarheid kwalificeert teneinde daarmee haar kritiek op de uitspraak en de asymmetrische rechtspleging te onderbouwen. Het doel van het predicaat waar/waarheid is niet het schaden van Smeets, maar het opkomen voor de uitingsvrijheid van Timmer en alle anderen in een rechtssysteem dat gepolitiseerd oogt. Smeets is slechts een voorbeeld van iemand die aan D66 gelieerd is of was en die bevoorrecht lijkt te worden.

De rechtbank en het OM miskennen dus het doel van die kwalificatie en de tweede orde van waaruit zij haar uiting doet. Bovendien is Smeets al een bekend/controversieel persoon vanwege zijn D66 achtergrond -als parlementariër- in samenhang met de controverses rondom zijn seksuele contacten. Dat is ook een relevant gegeven volgens het EHRM. Hij dient dus beter te kunnen incasseren in het kader van het maatschappelijk debat.

Het *waar* noemen van die kwalificatie is dus relevant, functioneel en noodzakelijk bij het leveren en onderbouwen van een algemener punt van maatschappelijke kritiek op de rechtspleging.

Relevant is voorts wat het EHRM specifiek zegt over de rol van *public watchdog* met betrekking tot de rechtspleging en de rechter:

*‘The press is one of the means by which politicians and public opinion can verify that judges are discharging their heavy responsibility in a manner that is in conformity with the aim which is basis of the task entrusted to them’.*³⁴

Het belang van kritiek kunnen leveren als *public watchdog* en gepromoveerd jurist op het gebied van uitingsvrijheid, is binnen een democratische samenleving van dermate groot gewicht bij dergelijke onderwerpen dat haar recht op uitingsvrijheid evident zwaarder weegt dan het belang van de met controverses omringde Smeets.

Daarmee is de uitlating niet onnodig grievend maar functioneel. Het beperken van zulk een tweet past niet in een democratische orde. Anders zou eenieder openbaarmakingen van kritische aard en maatschappelijk belang kunnen blokkeren met een beroep op het recht om niet beledigd te worden.

In dit kader wens ik ook te verwijzen naar rechtspraak over X-uitlatingen waarin Smeets uitgemaakt werd voor (1) ‘groomer’ en (2) ‘pedofiel’. Die uitspraken maken duidelijk dat de uiting van cliënte *a fortiori* niet onnodig grievend kan zijn.

(1) In de groomer-uitspraak overweegt de rechter als volgt:

“Op grond van de inhoud van het dossier en hetgeen op de zitting is besproken, kan het volgende worden vastgesteld. De verdachte heeft als raadslid voor [naam politieke partij] op 18 augustus 2022 een bericht op Twitter geplaatst waarin staat: ‘Ah, de groomer die minderjarige jongens lastigviel met seksueel getint grensoverschrijdend gedrag heeft ook een mening.’ Dat bericht wordt hierna aangeduid als ‘de Tweet’...

...Voor de context van de Tweet geldt het volgende. [naam] en de verdachte hebben zich als (gewezen) politicus achtereenvolgens gemengd in een publiek debat over de komst van een AZC in Albergen en de protesten daartegen. Het bericht van [naam] op Twitter valt te lezen als

³⁴ EHRM 24 februari 1997, *Haes en Gijssels v. België*, §37.

scherpe kritiek op de ouders die hun kinderen lieten deelnemen aan de protesten tegen het AZC. Hij beticht hen er namelijk van dat zij hun kinderen zo jong mogelijk haat, racisme en xenofobie bijbrengen.

De verdachte heeft zich kennelijk daarop genoodzaakt gevoeld zich in het debat te mengen, en op te komen voor de mensen hij als verwant ziet aan zijn achterban. Met de Tweet bestrijdt de verdachte dat [naam] in de positie verkeert kritiek te hebben op de deelname van kinderen aan die protesten. Met zijn bewoordingen refereert de verdachte kennelijk aan de omstandigheid dat [naam] in 2021 in opspraak was geraakt door de beschuldiging dat hij minderjarige jongens met seksueel geladen berichten zou benaderen; berichten daarover waren verschenen in de media, waaronder een landelijk dagblad, ook wel geflankeerd door een uitleg van het begrip 'grooming'.³⁵

De bewoordingen die de verdachte heeft gebruikt zijn in die context niet onnodig grievend.”

(2) In de pedofiel-uitspraak van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden overweegt het hof:

*“Uit de inhoud van het Twitter-bericht leidt het hof af dat dit **niet specifiek gericht was tegen [benadeelde] maar tegen de politieke partij [politieke partij]**. Het hof stelt daarnaast vast dat over de affaire waarin [benadeelde] een rol speelde en waaraan verdachte heeft gerefereerd, **in de media veelvuldig en uitgebreid is bericht**, zo volgt uit publicaties in kranten en tijdschriften die in het dossier als bijlage aan het proces-verbaal van verhoor van verdachte zijn gehecht.*

*Het hof is van oordeel dat, tegen de achtergrond van deze publicaties en in onderling verband en samenhang gezien met de inhoud en de door verdachte gestelde bedoeling van het Twitter-bericht, het gebruik van **het woord "pedofiel" in het Twitter-bericht niet beledigend naar [benadeelde] is**. In de context waarin de uitlating is gedaan had het gebruik van het woord “pedofiel” niet de strekking om [benadeelde] bij het publiek in een ongunstig daglicht te plaatsen en hem aan te randen in zijn eer en goede naam. Het hof spreekt verdachte daarom vrij van de subsidiair ten laste gelegde belediging.”*

Beide uitspraken maken duidelijk dat in de onderhavige casus beslist sprake is van een functionele uitlating die niet onnodig grievend kan worden genoemd. Gelet op de functionaliteit

³⁵ <https://uitspraken.rechtspraak.nl/details?id=ECLI:NL:RBROT:2024:12672>

van de uitlatingen verliest deze zijn eventueel strafrechtelijk beledigend karakter, waardoor het primair als subsidiair tenlastegelegde niet kan worden bewezen.

De verdediging is van oordeel dat de bepalingen van artikel 10 EVRM rechtsreeks doorwerkt en rechtsreeks getoetst dient te worden, waardoor bij de bewijsvraag reeds duidelijk wordt dat er geen sprake is van een *pressing social need*. Hierdoor komen we niet toe aan de wettelijke excepties genoemd in artikel 261 lid 2 en 266 lid 3 van het Wetboek van Strafrecht. Reden waarom ik u verzoek cliënte vrij te spreken.

Mocht u mij daarin niet kunnen volgen, dan doen de genoemde excepties zich voor ten aanzien van het primair en subsidiair tenlastegelegde omdat er sprake is van goede trouw, waarheid en het algemeen belang.

Ik verzoek u daarom primair cliënte vrij te spreken voor feit 2; subsidiair, indien u toekomt aan de exceptie, ontslag van alle rechtsvervolgning uit te spreken.

Verweer 5: Geen opzet op smaad/belediging

Het voorgaande maakt genoegzaam duidelijk dat er evenmin sprake is van opzet tot het beledigen op deze wijze.

Verweer 6: De naam is al aangetast op dat punt

Ook bij feit twee geldt hetgeen eerder is aangevoerd. De eer en naam van Smeets was op dit punt van de seksuele oriëntatie en contacten al ruim aangetast door de vele berichtgevingen in de media die niet in het openbaar zijn tegengesproken door aangever.

Niet is aangetoond dat de gewraakte tweet de naam *verder* heeft aangetast dan reeds het egval was. Die vele berichtgevingen in de media hebben destijds voor meer exposure gezorgd dan de bijdrage van cliënte, zo kunnen we in redelijkheid aannemen.

Een spiegel die in duigen ligt kun je niet nog eens in duigen laten vallen.

Alle relevante verweren onder feit 1 die ook relevant zijn voor feit 2, dienen als herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Dit zijn de redenen waarom cliënte ook voor feit 2 vrijgesproken dient te worden.

Slotoverwegingen

Aan het einde gekomen van dit relaas is het van belang nogmaals te onderstrepen dat de beide uitingen waarvoor cliënte wordt vervolgd van een *meta*-niveau zijn.

Beide tweets bevatten kritiek ten aanzien van eerdere beperkingen van de uitingsvrijheid bij anderen. De ene keer een inmenging bij een parlementariër en de andere keer door een gerechtelijke uitspraak bij een lokale politicus/kritische burger op de rechterflank.

Het beperken van uitingsvrijheid om kritiek te leveren op het beknotten van uitingsvrijheid is iets van een andere orde. Iets dat we niet moeten willen.

U dient straks te oordelen. Wijsheid gebiedt een reflectie op uw eigen vooraannames. Een reflectie op eventuele antipathieën ten aanzien van standpunten of vormelijkheden van mensen zoals mijn cliënte.

Een reflectie op de zorgen die leven bij u omtrent dat er sprake zou kunnen zijn van racisme. En op hoe die eventuele zorgen psychologisch mogelijksterwijs doorwerken in een te sterk vanuit een bepaalde zijde interpreteren en belichten van de feiten en omstandigheden in deze zaak.

Wijsheid gebiedt naar mijn inzicht reflectie vanuit een koel verstand om intuïties en gevoelens tegen te gaan die anders een eerlijke, neutralere en tekstuele blik op de materie belemmeren. Juist in dit soort maatschappelijk relevante zaken met een politieke kleur hebben alle betrokkenen eigen aannames en gedachten en de daarmee gepaard gaande emoties, voorkeuren of irritaties. Het is ook bijzonder dat U als onderdeel van de rechtspleging onder andere gaat oordelen over een tweet waarin wordt aangegeven dat de rechtspleging zelf typisch linkse blinde vlekken heeft.

Wat in elk geval nodig is, is een flinke dosis van *the principle of charity*. Het geven van voordeel van de twijfel bij interpretaties van andermans woorden door niet (vanuit vrees) van de slechtste betekenissen en bedoelingen uit te gaan. Alleen zo kan u tot een rechtvaardig oordeel komen naar mijn inzicht.

Conclusie

Dit zijn de redenen waarom ik u verzoek om cliënte integraal vrij te spreken.

Edelgrootachtbaar College, ik dank u voor uw aandacht en verzoek tot slot de griffier om een afschrift van deze pleitnota te hechten aan het proces-verbaal van deze zitting.

Den Haag, 13 april 2026

Dr. mr. Hakan Külçü (BA, MJur Oxon)

